

VULGARIA BULGARIA 2006

Mnogo si mila.
Celuni me.

Imaš krasivi
kobilino člen.
Vljubich se v tebe.

Nebudu to protahovat. Jdeme na to bez okolků. Tady a ted'. Chcete to? Špatně vás slyším. Chcete tooo? Jo, to je lepší. Takže parta drsňáků. Loni ukázali, co jsou zač, Rumunsku. Letos to natrou Bulharsku. Expedice Rila, Pirin 2006. Musala a Vihren budou dobyty. Tentokrát jen v šesti, ale přesto to zvládnou. Pojdte si je dát. Ondřej – 30 let, drsňák a bavorský turista. Mirouš – 29 let, hasič s největší hadicí a to vám povídám, že s ní dovede pořádně zatočit. Bill – 28 let, učitel zeměpisu a dějepisu, občas z něj kápnou pěkný věci, teď má mírný handicap, ale nebudu to na něj prozrazovat. Bodlák – 24 let, bláznivý podSamec, co se nebojí mlít hovadiny i pod hrozbou smrti. Fomas – 26 let, pisatel těchto řádků, jinak nejapný hovado. A poslední členka Dana – 26 let, sličná horalka, shodou pro ní nešťastných náhod družkou toho hovada (mě). Tak co, myslíte si, že na to mají? Že ne? To si teda pište, že na to mají. Jen se koukejte. Jdeme do toho!

Společné foto na Vihrenu (2914 m n. m.) – nejvyšší hoře Pirinu.

Sobota 2. 9. 2006

Rasovjan dnes koncertuje v Nahořanech u Volyně, a tak byl odjezd do Bulgarie posunut až na neděli. I tak to bylo hodně narychlo. Počasí nádherné, atmosféra na akci rovněž, k tomu lahodné pivenko, komu by se chtělo pryč. Odkládalo se to, odkládalo, až se autobus z Písku do Prahy málem nestihnul. Bodlák má cestou z Volyně nohu na podlaze a situaci drammatizuje tak, že mi nechce dovolit ani pár sekund na nutné vymočení. Poté, co ho naposledy varuji, že to až na Ostrov fakt nevydržím a že mu z auta udělám brouzdaliště pro kachny, to vzdává a nechává mě konečně zatopit louku u Vodňan. Díky tomuto prozíravému skutku si ani jeho otecko pan Pejza nemusí pak brát do auta holínky, když nás kvapem přepravuje do Písku na poslední autobus. Bylo to jen tak tak.

Bill se předvedl se svým velkým překvapením, co si pro mě chystal. Maskáčové tričko z Army shopu, model Desert storm. Čekal mé velké zhnusení, ale k jeho velké smůle se ho nedočkal a byl tak zklamán, že triko málem rovnou zahodil. © Mirouš s Ondřejem jsou dopraveni na bus ještě později než my. Už jsme kvůli nim skoro plánovali vrhnout se pod kola ve snaze autobus zdržet. (Já bych tam stejně neskočil, ale doufal jsem, že Billa na to nachytám. Jedna obět by stačila. Proč zbytečně zmařit více cennějších životů. Stačí jeden maskovaný polonegr. ©)

V Praze probíhá vše podle plánu. Ještě dokoupit v Albertu trochu zásob na zítřejší cestu (Bill se na autobusové tramáčení těší už od loňské akce jak Hus na hranici) a hurá na svažení po parné cestě. Pan Frgál má dnes zavřeno, a tak poprvé odjíždíme na akci bez jeho posvěcení. Bůhví, jak to teď dopadne.

Balím si ještě doma věci a pak vyrazím za ostatními ožraly. U zvonu mají také zavřeno, a tak jsou o kousek dál Pod Černým vrchem. Mezitím pilně rozšiřovali bulharskou slovní zásobu z Bodlákova slovníku naučného, který stáhnul z internetu. Snaží se něco ze svých bohatých znalostí nalít i do mě, ale na slovíčka zrovna chuť nemám, a tak se radši nalévám rzavou vodičkou. (A jak se pak ukázalo, opět mě zachránila od průseru. Moji kamarádi jsou totiž převlečené kurvy. Děkuji ti, má orosená láska.)

Za chvíli doráží i Dana, která už nemá klíče od bytu, protože je dala svému bratrovci, aby nám mohl chodit vybírat poštu ze schránky a zalévat kytky. (Ani jedno pak nedělal, ale kytky to nějak přežily a loupeživí černoši ze sousedství měli asi slabší chvílku, když nějak přehlédli, že se nám povážlivě plní schránka a byt je tedy opuštěná kasička, kterou si jen stačí

zajít vybrat.) Pobyt v hospodě neprodlužejem déle, než je nutno. Zacyklenost metody “než dopiješ, tak já si dám ještě jedno” nás tam sice pár hodin zdržela, ale odcházíme přesto vcelku v pořádku. Tedy kromě Bodláka. Furt machruje se svou znalostí bulharštiny (je v ní ještě lepší než v angličtině, kde už umí skoro 10 slov ☺). Na bodláčí popichování “Řekni, jak se jmenuješ bulharsky?” jsem použil starou známou odpověď. “Jak se jmenuješ bulharsky.” I tento omšelý trik mu stačil, aby se řezal ještě půl hodiny poté. (Prostě do té doby, než začal řezat u nás na koberci ve spacáku.)

Neděle 3. 9. 2006

Ráno to kupodivu probíhá velmi klidně a dokonce vše stíháme bez tradičního maratonu. Bodlák si i stihnul koupit v trafice bibli intelektuálů – stostránkové Trnky brnky. Vtipy sušší než nejfrigidnější žena světa.

Na Florenci nás vítá jakýsi podivín a ptá se, jestli jedem do Bulharska a s jakou společností. Poté, co mu sdělíme ono sladké tajemství, nám podává vizitky na jinou dopravní společnost se slovy, že je možná budem potřebovat. Přijde nám to poměrně směšné. Chladným hlasem pokračuje. “Nesmějte se, mám své zkušenosti, dělám tuto práci už 15 let.” Och, jak nešťastný osud ho potkal, беру si tedy ze soucitu taky jednu vizitku. (Kdybych tušil, jak bude probíhat naše cesta zpět, tak bych se snad tomuto jasnovidci i omluvil.)

V autobusu naštěstí moc lidí není a dokonce se nám i každému daří zabrat celou dvojsedačku. Tedy skoro každému. Bodlák je tak přítulný, že nemůže bez Billa vydržet ani minutu, a tak strategicky sedí většinu jízdy vedle něj, aby mu (k Billovo ohromné radosti) mohli ostatní cestující zabrat poslední volné místo. Těm by šla dobře Civilizace. (Tohlo bylo skoro motto celé výpravy. Bodlák se totiž v této strategické hře soustředí většinou na stavění svých domečků a mírumilovně si žije, ale ti cizí agresori ho pak vždycky vymlátí, protože chtějí jen válčit a vyhrát. ☺ Proto pak o každém průbojném jedinci, ať už ze současnosti, či historie, nespočetněkrát říkával: “Tomu by šla dobře Civilizace, protože je to kurva!” ☺) Ve finále se tedy jediný Bill, kterému nepohodlí dlouhé cesty busem vadí nejvíc, mačká na sedačce s Bodlákem a koupe se v jeho proudu slov.

Přírodní pohroma v lidském těle – Bodlák.

Hned po rozjezdu náš malý plešatý Rákosníček začíná všem předvádět, co umí. Je to skřítek neposeda, zvědavý jako opička, takže okamžitě otvírá popelník v sedačce a zkoumá, co je uvnitř. A ejhle, on je plný slunečnicových slupek, a až po okraj! Takže o bordel je hned od začátku postaráno. Slupky se vysypaly úplně všude. Při první zastávce to řidič nutí nerozlučnou dvojici uklidit.

Během jízdy probíhají další jazykové kurzy podpořené popíjením naší a Ondřejovo slivovice. Bulharská část autobusu se při tom také dobře baví. (Bodlák má i bez mikrofonu daleký dosah.) Student sam po pedagogika. Jsem student pedagogiky. Balgarski govorja samo malko. Bulharsky mluvím jen málo. V kolko časa započva diskotekata? V kolik hodin začíná disko? Tja e atraktivna žena. Je to atraktivní žena. Imaš krasivi oči, kraka, kosi... Máš krásné oči, nohy, vlasy (pozor, poslední slovo neplést ☺).

Galantní Bill to zkouší na slečny jinak. Uctivě je pouští z autobusu se slovy “molja” – “prosím”. Slečny se smějí, ale Bodlák má se svými kurzy stejně větší úspěch. Při Imaš krasivi oči, kraka, kosi se slečny válí smíchy na sedačkách a pokukují dozadu, jaký Oldřich Nový to tam vlastně sedí. Já si tedy zkouším také zapamatovat nějaká nejpotřebnější slovíčka. Dobrý den – dóbr dén, nashledanou – doviždane, děkuji – vlagalište a mužské přirození – mažki člen. ☺ Zdá se mi sice trochu divné, že by naši jazykoznaenci nevěděli ještě ten opak mažkyho členu, ale nechávám to být a snažím se zapamatovat aspoň tohle. Ještě štěstí, že mi to vlagalište moc nešlo. Díkybohu jsem si pak druhý den v hospodě všiml, že kluci takhle neděkují, ale říkají blagodarja. Žádný kamarádi, ale vlagalište to jsou. ☺ Kdybych takhle někde poděkoval, tak už jsem mohl dostat přes hubu. Stačí, že jsem si tu “vlahou lištu” dokolečka nahlas opakoval v autobuse. ☺

Oproti loňské cestě je to teď nádhera. Žádné problémy na hranicích, žádné defekty... Video nám také pouští, ale je až ve předu, takže na titulky nevidím, ale stejně jsou bulharsky v cyrilici, takže je to jedno. Původní anglické znění z repráků také moc slyšet není. Na rozehrátí běží nějaký film s Al Pacinem a to hned dvakrát za sebou. Jestli ho všichni Bulhaři zbožňují, nebo co? Radši se tedy bavíme po svém.

Kdesi v Maďarsku stavíme u luxusních záchodků. Nápis nad jedněmi dveřmi praví „Uraci“. Chvilí zkoumáme, jestli je ta cedulka originál, nebo je to jen další typický záchodové poselství od nějakého krajana. (Většina podobných lidí

nemůže být přehnaně inteligentních, takže bych se ani nedivil, kdyby mu tam to „Č“ vypadlo. ☺) Udiveně zjišťujeme, že je pravá a jsem se tedy zvědavě podívat ještě nad druhé dveře. Bohužel. Žádné „Undy“. Tak dokonalé to zas není. (Omlouvám se za vulgaritu, ale já za to nemůžu, to Maďaři. ☺) Jak jsem již zmínil, záchody jsou opravdu luxusní a vybaveny pro nás neznámou ufo technikou. Při mytí stačí strčit ruce pod kohoutek a spustí se automatický program. Trocha vody, pak kápne mýdlo, následuje další proud vody na spláchnutí a končíme sušákem. To jsem ještě neviděl. Podle ilustračního obrázku bych sice pochopil, že si mám pomočit ruce a jít, ale každý nemusí umět kreslit. ☺ Po této krátké exkurzi do sprosté budoucnosti jedem dál.

Nějaký starší chlápek si chtěl asi udělat pohodlí a sedl si na volnou dvojsedačku před námi, kde se chvílemi válel i Bodlák. Sotva dosedl, tak zase vstal a vrátil se na své původní místo. Důvod jeho škatulat, nebo co to předváděl, jsme nepochopili. Možná byl jen málo odolný a rádio Bodlák ho hned po pár sekundách donutilo potupně opustit dobytou pozici. Asi mu taky šla špatně Civilizace. ☺ (Finální bitvu ale Bodlák nakonec stejně prohrál. Vstali „noví bojovníci“ a když zrovna znepríjemňoval cestu Billovi, tak ho o jeho sedačku připravili. Ale to všechno už vlastně víte.)

Pouští nám další film. Tentokrát Bodlákovo oblíbený Tajný závod s mistrem Beanem. Vůbec nevadí, že na to moc nevidíme, Bodlák má naštudováno. Myslím, že by nám to stíhal vyprávět klidně i jen podle stopáže. Hlavně jeho oblíbenou část, kdy se tam jede Hitlerovo autem. (To byla tak 63. minuta. ☺) O tý mele celou dobu.

Ubíhá to skvěle. Najednou je večer. Pohodlná prázdná sedačka, to se to bude spát. Jak jsem se mýlil. Bodlák, posilněný slivovicí, je k nezadržení. Vždy, když Bill dělá, že spí a nevnímá ho, použije svou větu: „Já vim, že nespíš, ty hajzle!“ To Bill nikdy nevydrží, začne se smát a já taky. Tak chytrý opičák vždy pozná, že nebuláká do prázdna a má důvod v tom pokračovat. Bill za chvíli totálně kapituluje a poníženě přijímá Bodlákovo nabídku, že když řekne, že chce spát, tak ho nechá. Peklo ovšem nekončí. Bodlák si sice taky lehá na zem do uličky vedle Ondřeje, ale jen kvůli tomu, aby nám mohl rozebírat sedačky a schovávat boty. Používáme už k jeho zklidnění i nehumánní donucovací prostředky a dupeme po něm. Chvilí řve, ale zanedlouho už se zas „opičí král“ chlame na celé kolo. (Opravdu mi to tenhle čínský seriál, který jsem v dětství zbožňoval, velmi připomíná.) Na zemi dlouho nevydrží a jde si lehnout na sedačku k Billovi. Na pět minut. Pak zas přes něj leze na zem. Tam je dalších pět minut a leze zpátky na sedačku. Billovo nejčernější představy o cestování autobusem se tak naplnily. Teď má aspoň proč brečet. ☺

Pondělí 4. 9. 2006

V Sofii jsme dokonce před časem stanoveného příjezdu. Nějak kolem 6. hodiny. Zrovna jsem zabral a už abych vstával. Kluci po loňské zkušenosti okamžitě odmítají počítání času podle mých hodiněk a chtějí ho hlásit přesný a bulharský. (Jako by bylo něco špatného na tom, procvičit si mozek. Je to tak těžké odečíst si pokaždé 21 minut a přičíst hodinu? ☺)

Kousek od autobusáku je nádražní budova. V ní měníme první eura na leváky (1 euro je asi 1,95 leva) a v informacích zjišťujeme, jak se vlastně dostanem odsud do Borovce, kde chceme nastupovat do hor. Zatím to není až takový problém. Umí tu anglicky. Prý musíme tramvají do zastávky Gara juh a odsud už nám prý jede bus.

Vyrazíme tedy po hlavní ulici k tramvajím. Bodlák se teď plně vyžívá ve své absolutní jazykové nadvládě nade mnou a stále se mě ptá, co je kde napsáno. (Vzhledem k tomu, že ostatní gramotní jsou, tak se nijak nezajímám, nechávám se vést jak ovce a je mi to úplně jedno.) Hned v první trafice Bodlák exceluje se svou brilantní bulharštinou. „Edín bilet za tramvaja.“ Paní rozumí a navíc je z té pěkné zkomoleniny pobavená. Bodlák už má tedy dnešní první dobrý skutek za sebou. (I když nevím, jestli ty pobavení vydají za všechny ty vytočené lidi, co kvůli němu v autobusu nezavřeli oka.) Každý to pak nějak taky doplácá, takže lístky za tramvaja máme. Teď ještě zjistit, jaká tam jede a odkud. U nejbližší zastávky nic nevidíme. Ptáme se jakéhosi slušně vyhlížejícího pána a ten říká, že tam přímá tramvaj zrovna nejede, protože se poblíž něco opravuje. S radou přichází i nějaká umolousaná žebračka. Asi s nadějí, že za to pak něco dostane. Radí nám ale něco úplně jiného. Komu teď věřit? Slušnému pánovi, nebo smradlavé houmelessačce? Dlouho to zvažujem, ale vítězí pán. Jedem tedy (po 20 minutách čekání) tramvají do zastávky, o které nám řekl, že je nejbliž.

Typické foto ze Sofie. Nijak vábné ani v reálu.

Sofie nepůsobí zrovna moc vábně. Na tramvajích by se dalo vydělat víc, kdyby se daly do šrotu a i budovy jsou notně schátralé. Vždy obchod a nad ním už buď vybydlené patro (v lepším případě jen mírně schátralé) a pak střecha na spadnutí. Zaručeně ekologická auta zahalují celé město dýmem. Jen taxíky vypadají solidně. Taky jich tu je požehnaně. Máme i to štěstí vidět místní polici. Řítí se tu v neskutečně starém vraku. Bylo by zajímavé sledovat třeba jejich honičku s nějakým taxíkem.

Je absolutně nezbytné, aby nebe bylo blankytné. Pivo Zagorka to zaručuje.

Vystupujeme ve stanici, co nám pán poradil, a Ondřej dál zjišťuje kudy teď. Domluví se tu z nás nejlépe. Nikdo pořádně neví. Nakonec nás tedy někam nasměrují a tam se vyptáváme dál. Jsou to jen 2 zastávky tramvají. Odtud už nás jedna paní vede za sebou jak psíčky. Kdyby tam nešla, tak opravdu nevím, zda bysme ten den ještě odjeli. Vymotat se mezi bloky baráků a podivnými kouty... Chvillemi mám pocit, že nás chce někam zavléct, aby nás tam oloupili. Nakonec však asi po 10 minutách narážíme na podivný malý autobusík. Odtud nám hned jede autobus do Samokova, kde budeme prý muset ještě přestoupit. Jen tak tak se stíháme s Bodlákem vymočit před zraky procházejících slečen v blízkém průchodu (zjevně to tu neděláme první).

V autobuse podřimujeme, a tak nevím přesně, jak dlouho to do Samokova trvalo, ale řekl bych něco kolem tříčtvrtě hodiny. Stá-

lo to asi kolem leva a půl. Tam zastavujem skoro už odjíždějící přípoj a tlačíme se do malého autobusu. (I když přípoj není moc vhodné slovo. Autobusy si tu často jezdí jak chtějí, nebo respektive jak jsou nebo nejsou lidi. Vše je v rukou soukromých dopravců.)

V Borovci jsme za slabou čtvrt hodinku. Horko je jak v peci. Vzhledem k brzkému příjezdu máme na všechno relativně spoustu času, a tak jdeme hned do první hospody okusit místní pivo. Pyšní se jménem Zagorka, což nás maximálně dostává. Ostatním ale pak moc nejede. (Mně nevadí.) Stejně je to určitě tím, že si při tom představují naši obludnou hvězdu pop music. Komu by se jí pak chtělo ochutnávat.

S velkou potřebou vyrazím jako zvěd na místní toalety. (Mám na paměti Ondřejovu radu, že nejdůležitější je zbavit se opilého hovna. Bodlák si jí sice přebral jinak a chtěl se napřed zbavit přímo samotného Ondřeje, ale vše se nakonec vysvětlilo. ☺) Všímám si cedule na dveřích, že to asi něco stojí, ale doufám, že to není myšleno pro hosty. Dílko se podařilo a nikdo po mně ani nic nechtěl. Bill jde do terénu jako druhý. Taky bez problémů. Zato Bodlák se vrací po vyprázdnění stále nasraný. "Dlužíte mi každý půl leva," hlásí nám hned ve dveřích. Nemáme zrovna drobné, a tak nám to neustále připomíná a nadává jak ošizená hajzl bába.

Zagorka nezdá, ale je to dvanáctka (nemyslím tím Hanku, ta už má na hřbetě o pár křížků víc ☺). Leze nám to venku pod slunečníkem pěkně do hlavy. Ondřej chvillemi zaplétá řeč s mladou horalkou Helmutkou, která sedí u nás u stolu. Kdyby vypadala o trochu lépe, určitě by se s ní i lépe bavilo. Holt málo krasohledů, je to jen taková nucená konverzace. Paní z hospody se na nás zrovna moc netváří. Jestli kvůli tomu záchodovému tažení, kdo ví? Chodíme pak radši za nedaleké chatky. Po třech pivech nás už skoro vyhazují. Asi někomu zabíráme místo. Stejně bysme už ale šli. Jen nás ta bulharská pohostinnost, na kterou nás připravoval Ondřejovo brácha, trochu nemile překvapila.

Vyrazíme po asfaltu do kopce. Připadá mi, že poslední dobou už jsme tak namakaní, že si každý výstup předem ještě znesnadňujeme, aby to nebylo tak v pohodě. Když už ne předtím cestou, tak aspoň jako dnes pivní seancí na místě. Potkáváme i mladý český pár. Letěli sem prý letadlem za stejnou cenu jako my, ale měli to zarezervované už od zimy. Asi trochu jiný komfort.

Odbočujeme z asfaltky na červenou značku a pravé stoupání začíná. Kupodivu mám umrtvenou jen hlavu a nohy stále šlapou. To se obvykle nestává. Jsem tak dokonce o pár kroků před Ondřejem a ještě si s ním zvládám povídat. To je nezvyk. Po necelé hodině čekáme u studánky na zbytek, co se plahočí až daleko za námi. Dočerpáváme vodu a jdeme dál po červené. Začíná se nám ovšem zdát, že už jsme trochu mimo trasu. Podle mapy by měla červená jít stále podél lanovky, ale my jsme se teď od ní už docela vzdálili. Nakonec se rozhodujem dále pokračovat a napojit se později. Podle mapy jdeme totiž po žluté. Bulharsko je holt chudá země. Žlutá barva jim došla, tak to tu naflákali taky červenou. No bůže.

Kus za jakousi budovou (o které jsme si zpočátku dle vzhledu mysleli, že je neobydlená) se nám odkrývá konečně pohled na hory a narážíme na zelenou odbočku směr Musala. To nás utvrzuje v tom, že naše teorie s barvami je správná.

Je něco po 17. hodině a nechce se nám už stoupat do kleče, když tady na louce je takové pěkné místo na spaní. Dál už by to tak být nemuselo. Je stále pěkně, a tak se rozhodujem pro variantu „širák“. Billa to sice už tolik nerajcuje, ve 2000 m n. m. jsme už spali a toto je navíc o pár metrů níž, ale není proti. Vydává se s Bodlákem na obhlídku okolních zbořených chatků. (Bůhví, jestli kdy fungovali.) Plní dojmů z hororu Hory mají oči, který nedávno navštívili, se těší, co všechno za mutanty tam naleznou. Zklamání se vrací zpět. Nic zvláštního nenašli.

Vaříme večeři a skoro ještě za světla jdeme spát. Jsme po cestě autobusem a dnešní ochutnávce poněkud unavení.

Úterý 5. 9. 2006

Ráno vyrážíme po zelené značce na Musalu. Počasí nám stále přeje. Sluníčko svítí a v kleči je skoro až moc horko, vzduch se tu ani nehne. Stoupáme, ale není to až tak prudké. Zhruba po hodince jsme z ní venku a máme zase trochu rozhled. Podle lanovky, která na Musalu vede, vidíme, jak jsme si pěkně zašli. No nevadí.

Musíme zas mírně dolů k jezeru, kde má být chata Musala. (Jen upřesňuji, že Musala, na kterou míříme, je nejvyšší hora Bulharska.) Seshora to vypadá na rozsáhlejší komplex baráků. Po cestě bereme vodu z potoka. Není tu o ní žádná nouze. Dole u jezera se Bodlák s Billem opět zaradují. Další scenerie z jejich trháku. Trochu se zatáhlo a hory tentokrát shlíží na nedostavěný hotel (majiteli došly peníze buď nečekaně brzo, nebo ho sežrali mutanti) a pár polorozpadlých boud. V jedné dřevěné, relativně pěkné, se nechá i přespát. Na to je ještě ale brzy, a tak jdeme radši prozkoumat, proč se v jednom baráčku kouří z komína. Máme podezření na hospodu. A co byste řekli? Byla tam! Oproti očekávání jsme byli uvnitř nejvíc zdegenerovaní my. ☺ Dáváme si polévku a pivo Kamenitza. Je tu příjemně teplo. Venku se totiž docela ochladilo. Mírouš si u baru kupuje odznak se jménem nějaké hory, co nemůžem ani najít na mapě, takže se domýšlíme, že asi vůbec neexistuje. (Nakonec si ale na Maljovicu za pár dní i vylezem.) Ondřej si po jeho vzoru kupuje pro změnu Musalu. Odznak sice neдрží seplý, ale stejně je pěkný. ☺ Rozjíždí se živá debata, co by si kdo nechal vytetovat na různé části těla. Jediný, kdo to ale myslí vážně, je Ondřej. Nechal by se prý zkrášlit květem protěže. Ostatní navrhuji jen totální hovadiny a většinou jen na ten nejmenší kousek pánské kůže. ☺ Vylepšení s protěží vyrůstající z hořící lebky obmotané ostnatým drátem, kterou žere drak s Kristovo hlavou se Ondřejovi moc nezamlouvá. Je to prostě staromódní suchar. ☺

Po odpočinku vyrážíme zas výš. (Bill si samozřejmě nemohl nechat ujít příležitost vyfotit se ve městě mutantů, jak pojíždá Míroušovo ruku. Do smrti by toho litoval.) Za necelou hodinku jsme

Ráno jak vymalované.

Hory mají oči. První mutant hledá oběti.

u další chaty. Opět vedle jezera (a to jsme už jedno další minuli cestou). Je jich tu plno a příjemně zdobí už tak pěknou krajinu.

Ondřej se šplhá dál nahoru a já toužebně čekám až dorazí i ten zbytek za mnou, protože se mi chce akutně odhodit zátěž a z cesty, po které jdou, by bylo na mé divadlo až moc dobře vidět. (Pro cizí obecnost chodící z druhého směru z Musaly se mi také hrát nechce a jít někam dál už by zas nezvládly mé svěrače.) Jako na potvoru se zrovna ukrutně mrcasí a zdržují se na každém sebeblbějším místěčku. Nakonec ale přece jen dorazili a já se došoural za kameny do minového pole. Evidentně jsem tu nebyl první, ale ani druhý, ani třetí... (Na chatě jsem pak záchod nikde neviděl, takže to celkem chápu.)

Zastavovat se tu déle hned po necelé hodině chůze od poslední chaty se nám moc nechce, a tak si kluci jdou jen koupit pohledy. Tentokrát perli bulharštinou Mirouš. „U vas kartička možno?“ ptá se. Evidentně tyhle splácániny fungují. To jen já jsem tady se svojí angličtinou úplně ztracený. Nejsem schopen to takhle mluvit a mozek mi automaticky předhazuje jen anglická slovíčka. Cítím se tu ztracený jak Goro v Tokiu.

Další necelá hodinka prudšího stoupání a jsme na nejvyšší hoře. Musala (2925 m n. m.) dobytá. Nebylo to nic těžkého, obtížnost prostě s nadmořskou výškou až tak nesouvisí. Výhled není úplně nejlepší, počasí se trochu pokazilo. Fouká to a je mlha. Fotíme se u sloupu s vlajkami a cedulí Musala a přemýšlíme co teď dál. Je kolem 17. hodiny a na další místo, kde by se nechalo spát, to jsou prý ještě asi tři hodiny. Na vrcholu stojí dvě budovy. Jedna nová funkční meteorologická stanice a druhá stará, kde je okénko s občerstvením. Další účel budovy je nám tajemstvím. Ptáme se tam tedy, zda by se tu nechalo přespat. Pán je zjevně podnikavý a hned nám nabízí ubytování v celkem pěkných vytopených místnostech. Dokonce i s postelemi. Na vlastní oči jsem to tedy ale neviděl. Pán nás totiž zarazil a dovolil z neznámých důvodů vstup jen jednomu člověku. Požaduje 10 leva za osobu, což není až tak moc. Pivo tu mají, nejví se mi to nijak špatně. Padají takové návrhy jako zkusit spát na betonu venku před budovou (kvůli pokoření dalšího výškového rekordu ve spaní pod širákem, samozřejmě ☺) a v případě krize se s prosíkem nacpat dovnitř, nebo ještě lepší varianta – zaplatit si nocleh a pak spát venku. ☺ Ještě tu je ale jedna možnost, vrátit se dolů na poslední chatu. Na Bodláka tam totiž paní udělala velký dojem. Víím, že má rád holky, které je za co chytit, ale že má slabost i pro staré Rusky, tak to jsem opravdu netušil. Mě paní nijak neokouzila, chata sice vypadala trochu lépe, ale přijde mi škoda lézt zas dolů, i když to není nic drastického. Nakonec ale v hlasování vyhrává sestup.

Cesta na Musalu a jeden z „všedních“ výhledů.

Už nevím, jakou asociací se Bodlák opět dostal ke svému oblíbenému filmu Anděl na horách a už dnes několikrát vypravované scéně o ztracené beranici (nejspíš nečekaně kvůli tomu, že si tu svojí opět nasadil), ale došlo to až tak daleko, že se rozhodl tuto scénu dokonce sám nafotit. Samozřejmě se toho hned chopil i Art director Bill a společně se vrhli do sáhodlouhých aranžmá beranice na skále, která to, holka, odnesla. Vzhledem k tomu, že už jsem dost dlouho svlečený v domnění, že půjdem, tak mi je pěkná kosa a jejich umělecké nadšení moc nesdílím. Fotka furt nečekaně „nemá koule“, takže se zkouší nové a nové varianty. Jdu radši dolů napřed. (Myslím, že se stejně beranice s koulema nakonec nafotit nepovedla. ☺) Mirouš cestou udělal vtip, že by beranice chtěla ještě nafilmovat, čehož se oba místři nadšeně chytli, takže se mám zítra na co těšit.

Dole na chatě se ubytováváme za 7 leva na osobu. Paní není nijak zlá, ale tak extra, jak jí vidí Bodlák, taky není. Dáváme si vaječné omelety za dvě leva. Jen Mirouš si opět vaří ze svých zásob. Musí asi šetřit na miminko. Zuzka by mu určitě vyčínila, kdyby všechny peníze nepřivezl zase zpátky. ☺

Je tu pěkná zima, a tak děláme kolečko kolem přímotopu a snažíme se rozproudit krev troškou vína. Sice krabicák, ale není špatný. Kromě ruské paní (která tedy možná z Ruska ani není, jen to tak Bodlák pochytil) tu s ní za okénkem je ještě jakási slečna a její totálně ožralý přítel, který se s námi střídavě bratří, nebo na nás vychyluje a má blbý kecý. Aktivní Ondřej si to nechce nechat líbit a horlivě se hlásí, že pro další objednávku jde on, aby zkontroloval, zda má chlapec opravdu problém. Na Ondřejovo „Co ty máješ?“ radši couvá a je najednou hrozně hodný. To Ondřejovi ale nestačí a radši si ho pořád hlídá, nejradši by mu dal preventivně nálož. Nasral jsi nám Ondřeje, tady máš po držce. ☺ Parafráze další Bodlákovo oblíbené věty. Švejka tu totiž probírají s Ondřejem téměř nonstop. Skoro bych to nazval

čtrnáctidenní maraton a Ondřejovi bych udělil za jeho dokonalou znalost této knihy zlatou medaili. (Já vím, Bill by mu udělil něco jiného. Zavedl totiž pojem Bartošova zlatá plaketa, kterou by si držitel tohoto jména za ranní mrcasení zasloužil stejnou měrou. ☺)

Venku je kosa, víchř a není vidět ani na krok. Proto chodíme radši na záchod ve skupinkách, abychom se neztratili (prostě jako normální ženský, někdo musí taky vždycky hlídat kabelku, že jo?) I tak je to pro nás dobrodružství.

Po třech dvojkách červeného jdeme spát nahoru do patra. Paní zrovna vleče do postele i mladého finishmana (asi to bude dokonce synáček). Sotva stojí na nohou. Chlapec dnes podal jistě vrcholný výkon, soudě dle natrávených zbytků potravy okolo úst. (Spousta sportovců se prý vysílením pozvrací, když do toho dají všechno. ☺) Umrtil se dokonale sám, nepotřeboval ani Ondřejovu pomoc. Teď bych ho stejně, být Ondřejem, přes hubu moc nemlátil. ☺ Snaží se nám něco říct a mile se na nás směje. Nádherný pohled. Paní je evidentně hodně našťavaná a nahoře na pokoji na něj řve jak na nahluchlého Smetanu. Naštěstí ho uložila na pokoj vedle, jinak by s ním bylo ještě veselo. (Stačí, že tam pak v noci z neznámého důvodu skučel jak raněný zvíře.) Bill se už před spaním stresuje tím, jak půjde asi v noci ven na záchod. Bodlák má pro změnu zas mírně povídavou, takže nás před spaním ještě stihne navnadit mírně erotic-kou pohádkou o Pechouškové a jejích obřích polštářích, které zažil ještě za dob Skautského Nářezu. Ale jako správný vypravěč neřekne vše a konec nechává otevřený pro další pokračování. Ač se to často nestává, tak teď máme opravdu zájem, aby pokračoval, ale jako napotvoru už nic. Jen opakuje dokolečka to samé. Jdeme tedy spát bez dovyprávěné pohádky. (Bodlák by byl špatná maminka. ☺)

Středa 6. 9. 2006

Snídáme venku za chatou. Vypadá to, že dnes bude z Musaly vidět mnohem lépe. Hned od rána je krásně. A taky, že jo. Plní síly jsme za chvíli na ní. Žádný opar, nádherná viditelnost. Filmaři se radují.

Bill se ujímá režie i Bodlákovo digitálního foťáku, jehož video-sequencí bude "film" natáčen. Padá první klapka remakeu Anděl na horách. V hlavní roli Bodlák a jeho beranice. Jdu si zatím fotit nějaká panoramata. Nijak nepospíchám a po návratu s hrůzou zjišťuji, že snad ještě ani nezačali. Beranice je přivázána na provázku, kterým Mirouš bude dělat silný, beranice strhávající, vítr. Bodlák je připraven ve dveřích staré stanice. Klapka, kamera jede po krajině až do dveří budovy, ze které vychází Bodlák. Přichází Miroušova chvíle, trhá provázek a beranice odlétá na předem určené místo na skále. Bodlák hraje překvapeného. "Gustave, kde máš beranici?" ptá se Ondřej (mimo záběr). "Jó beranice, ta to, holka, odnesla." téměř bez intonace odpovídá Bodlák. (To už je lepší herec i Jean Claude Van Damme. A to je hovno herec, jak říkala moje máma. ☺) Záběr se pomalu přesouvá a zaostřuje na beranici.

První pokus je samozřejmě zkažený, protože ještě nikdo neví, kdy se má co stát. Druhý už je lepší, dokonce se při něm beranice sama na skále převrátí skutečným poryvem větru. Jen škoda, že to Bill vůbec nenatáčel. Předchozí nahrávání totiž špatně vypnul, respektive nevypnul vůbec a filmoval pak svoje pěkné boty do té doby, než si myslel, že nahrávání opět zapíná. Druhý pokus tedy nadšeně filmoval s vyplým nahráváním. ☺ (Kolik mu asi Palička za tu reklamu na boty dal? Nejspíš půl miliónu, standardní taxa, za kterou Bill udělá cokoliv. Je to hajzl úplatnej. ☺)

Točili se pak ještě asi dvě verze a při výsledném mazání těch horších se smazaly omylem ty lepší, nebo tak nějak to nakonec slavně dopadlo. Takže tam snad nakonec zbyly i ty Billovy boty. Bodlákovi se při tom vybily baterky, už má jen jedny náhradní a to ho čeká ještě týden a půl focení. Třeba už neudělá moc fotek z hor, ale má na videu beranici, to je hlavní. ☺

Vyrážíme konečně dál po hřebeni směr Ovčarec. Z Musaly kus sestup a znovu nahoru. A tak to jde skoro pořád. Výhledy krásné, všude samá jezírka, radost pohledět. K chatě Grančar (opravdu to tam trvalo skoro tři hodiny) opět větší sestup, který musíme vzápětí zas nastoupat. (Úplně k chatě jsme naštěstí nemuseli.) Dál je to spíš taková loučka. U potůčku pod vrchem Kovačem dáváme pozdní oběd.

Z Kovače jsou vidět pěkné travnaté pláně, na kterých budeme asi dnes večer spát. Po cestě se zastavujeme u stáda koní, co se tam volně pase. Trochu smrdí a jsou dost dotěrný, ale jinak pěkný. (Jednomu hřebci se tak líbíme, že na

Natáčení velkolepého remakeu Anděl na horách.

Druhé zdolání nejvyššího vrcholu.

jovi na pomoc. Nemá kolem sebe zrovna, jak na potvoru (na psí potvoru), žádné kameny a i obranný sprej, co nosí vždy v kapse, je zrovna asi někde jinde. (Má ho sice spíš na písecké černé psy, ale určitě by se hodil i proti tomuhle bílému. ☺) Rozhodně to není příjemná situace. Dobíháme naštěstí včas a pes se radši dekuje. (A Ondřej nám děkuje. ☺) Zbylé dva psy to taky odradilo. Za chvíli už si daleko od nás ženou své stádo. Pro jistotu si však každý nosíme ke spacáku pěknou zásobu kamení, kdyby se chtěli někdy vrátit.

Bodlák si donesl i jeden velký balvan, prý na dobíjení. Názorně nám to předvádí. Popadne balvan a dává imaginárnímu psovi na zemi poslední ránu z milosti. Ten se však ještě vzchopí, kousne ho do prdele a roztrhne mu kalhoty až po rozkrok. Úplně to vidím. Ty trenýrky, jak mu lezou ven... Nevidím to ale jen já, ale vidíme to všichni a můžeme se potrhát smíchy. Tož pěkně sa tomu ogarovi roztrhly ty gatě. Musím říct, že je to to nejveselejší, co jsem kdy v životě viděl. ☺

Po této estrádě uleháme ke spánku. Celkem to fouká, ale nic hrozného. Když si člověk zaleze do spacáku celý, tak může nerušeně spát až do rána.

Musala (vlevo) je z druhé strany mnohem oblejší.

nás zamachruje svým obrovským "koňstvím" ☺ Nikoho z nás na to ale nenalákal, a tak smutně odchází hledat jinam.).

O kus dál vyvěrá z roury pramen. Nedaleko rozbíjíme tábor. Obloha vypadá slibně, takže zkusíme opět širák. Tentokrát to vypadá na 2300 m n. m. To už není žádný Chopok, kde si musí člověk popolézat, aby byl aspoň ve dvou tisících. ☺

Po menší večeři jdeme ještě na večerní procházku na blízky kopec. Ondřejovi se už nikam nechce, a tak zůstává hlídat tábor. Nedaleko poštěkává nějaký pes. Jdeme kolem něj, ale nijak si nás nevšímá. Jde radši za Ondřejem, ten je pěkně sám. Chvilí se bavíme na přírodním pódiu, kde by se s klidem mohlo hrát i divadlo, a pozorujem Ondřeje, jak si se psem poradí. Ten na něj štěká a stále se přibližuje. Když se k tomu přidávají další dva psí hlasy, vyřážíme radši poklusem Ondře-

Ale nemůže. Naši milí koníčky se totiž rozhodli, že budou celou noc běhat z místa na místo. Zvonec jejich vůdce (nebo co to je za pakoně) vesele cinká a zem duní pod kopyty. (Prostě romantika jak z Billovo oblíbených písniček. ☺) Realita je však jiná. Vzbouzet se každou půl hodinu s pocitem, že se na něj řítí stádo koní, není až tak pěkný. Ušlapání nám sice nehrozí, běhají stále stejnou trasu a celkem daleko od nás, ale stejně má člověk z toho dusotu furt pocit, že běží přímo na něj. Aby toho nebylo málo, vrací se na nás podívat i náš bílý chlupatý kámoš. Na jeho štěkání nijak nereagujeme, doufáme, že ho to omrzí a potáhne zas pryč. Bohužel ne, stále se přibližuje a za chvíli už je zas jen kousek od nás. Nakonec to spravilo pár výstražných kamenů. Štěkot se začíná opět vzdalovat, až úplně utichá. Že ho to ale bavilo dlouho, skoro půl hodiny. Zlatý koně, zlatý koně, říkám si, když opět usínám.

Čtvrtek 7. 9. 2006

Ráno vstává první švadlenka Bodláků, aby nás nezdržovala svým šitím. Sice pak machruje, jak se mu to krásně povedlo, ale moc dlouho to zašité stejně nevydrželo. (Tím samozřejmě nechci říct, že by to mně šlo lépe.)

Máme dokonce první exotičtější návštěvu. Bača i s kravičkama. Jeho psi jsou teď úplně v pohodě a vůbec si nás nevšímají. Jak už jsme si zvykli loni v Rumunsku, tak i tento bača nedělá své profesi ostudu a je to pěkný exot. Aspoň tedy zjevem, jinak je hodný. Moc toho ale neproberem, protože narážíme opět na jazykovou bariéru.

Dobalujem věci a bača se se svým stádem vzdaluje. Na odchodu mu chceme zamávat na rozloučenou, ale asi nás nevidí. Místo odpovědi padá na záda. Chvilí máme pokusení jít ho zkontrolovat, jestli ho netrefilo, ale nejspíš to bude jen jeho obvyklá pracovní poloha, ve které stráví celý dnešní den. Určitě děsná zábava.

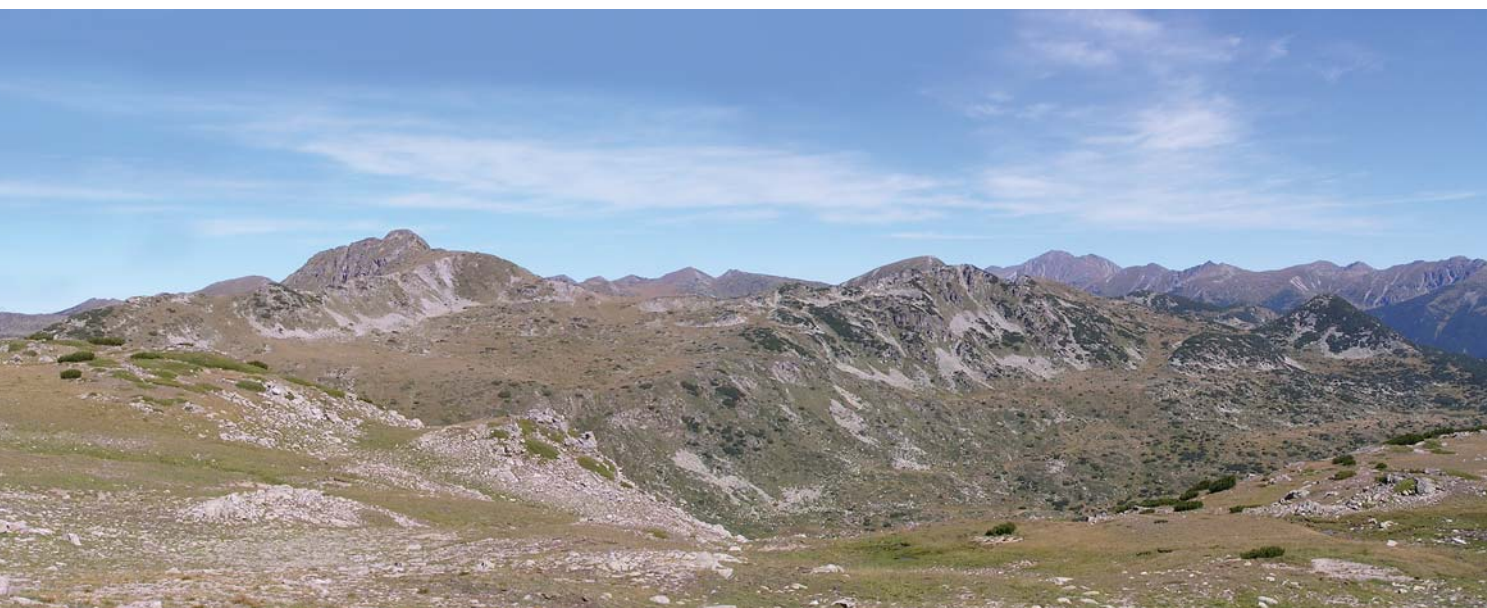
Jdeme stále po červené značce a pochvalujeme si rozmanitý terén. Dnes stále travnaté pláně. Dopolední debata začíná trochu připomínat Katovnu (již zrušený pořad, kde se všeznalí kritici hádali o hudbě, filmu, literatuře a vlastně skoro úplně o všem). Bill se totiž trochu zapálil a začla se (prý už po několikáté) řešit moje změna části textu v Lazarovi. (Špatně jsem jí totiž rozuměl a napsal jí na web Rasovjanu jinak. Ondřejovi se ale líbila víc, než jeho původní a chtěl jí tak nechat, což se zas nezdálo Billovi.) Mně je to úplně jedno. Netvrdím, že je to lepší, ale ani mi to nepříjde horší. Ostatní Billovi vysvětlují, co tím chtěl básník (to jako já ☺) říct. Tomu ale moje formulace nevyhovuje a cítí se být ve svém boji "sám proti všem" neprávem osočován a tudíž se ještě zapáleněji brání. Dostáváme se přes pravidla jazyka českého až k filozofickému rozboru a klasické poezii, což je obzvláště veselé, když si člověk vezme, jak to vlastně celé vzniklo. ☺ Prostě Katovna jako řemen.

Po poledni docházíme na místo, kde cesta prudce klesá hluboko do údolí na Ribni ezera, aby zas okamžitě stoupala dál nahoru. Zvažujeme ještě druhou variantu, zkusit to obejít zprava po neznačené cestě, která je uvedena v mapě a měla by klesat o něco méně. Zkusili jsme jí. Jdeme podél vedlejšího hřebínku, ale cesta nikde nevidět. V místech, kde by měla být, začínáme sestupovat. Za chvíli už ji vidíme. Je skoro stejně hluboko jako ta původní značená, která by nás ale navíc vyšla rychleji. Bulharské mapy nejsou nic moc ani ve značení vrstevnic a nadmořských výšek, těžko se z nich pozná, jak moc se musí kde slézat či stoupat.

Dole jdeme přes hodinu podél potoka. Pěkně jsme si zašli. Slunce peče, je to celkem dost úmorný. Nakonec tedy díkybohu narážíme na křižovatku s červenou značkou, kterou jsme si dali jako cílové místo dnešního oběda. U potoka jíme a pácháme hygienu. (Dokonce i já. ☺) Voda je sice ledová, ale jde se pak pěkně vyhrát na sluníčku. (Někdy večer

No není kouzelný? (Není.)

Tak takhle to vypadá na většinu Rily. (A dole v údolích samozřejmě jezírka.)

Hřeben Maljovické Rily.

bych to samozřejmě ani náhodou neudělal.) Můžu si dokonce dovolit ten luxus, chodit tu úplně nahý. Dana už to zná. ☺ Vzpomínka na včerejší setkání s koněm je sice ještě živá a ledová voda mi rozhodně nepřidala, ale nestydím se. Na velikosti přece nezáleží. (Pokud to není pod 30 cm.) ☺

Bill, kterému zákeřná choroba pneumonie neumožňuje koupání ve studeném potoce, zkouší svou experimentální metodu mytí ohřátou vodou z ešusu. Bohužel to ale provádí v ústraní, takže nevíme, jak moc se polévka „přidej vejce“ povedla. ☺

Po pauzičce zase nahoru. Ondřej cestou cituje desítky stran Švejka, které má uloženy ve své lebeční databance. Výstup je to časově náročný a nahoru se zas dlouho neohřejem. Ráno totiž polezeme na druhé straně opět dolů. Dnes budeme nocovat raději tady výše, protože dole na Kobilino bráništi je prý hodně koní (nečekaně) a kromě avízované zabahněné a zadělané louky si navíc dokážem po včerejšku živě představit, jak by asi naše „spaní“ probíhalo.

Výhled je tu samozřejmě opět vynikající, obzvláště pěkné je jezero v jednom „mezipatre“ sousedního hřebene. Jen teď k večeru začíná být mírně opar, takže na focení už to tak dobré není. Místo na spaní sice nahoře nacházíme, celkem pěkná travnatá pláň, ale není to až tak slavné, jak se z dálky zdálo. Louka je celá zadělaná od krav a navíc samá díra. Bodlák volí netradiční metodu a shání si po okolí placáky, kterými chce díry zakrýt. (Opět se při tom ozvala stará rána, zašité kalhoty povolily.) My ostatní jsme si nakonec našli ještě celkem rovná místa. Opět to vypadá na širák. Tentokrát asi 2500 m n. m. Stále zvyšujem.

Vaříme večerí a sušíme propocené trička. Ti „chytřejší“ (já s Danou) si navíc ještě vyndávají na sušení spacáky. Jenže přišla tma a padla rosa na kámen. Všechno je totálně mokré. To jsme na to vyzráli. (Ráno pak byly spacáky bílé, jako by v nich chrápal Mrazík.) Jdeme se za tmy ještě podívat zpátky na kopec a pozorujem na červeném obzoru zubatou siluetu Maljovické Rily, kam zítra vyrazíme.

Cestou zpět, když poslouchám Ondřeje s Bodlákem, se začínám skoro stydět za své nevalné znalosti zeměpisu a dějepisu. Na Ondřejovo obsáhlé vědomosti jsem už zvyklý, ale překvapuje mě, kolik toho zná i Bodlák. Je to samozřejmě tím, že se o to zajímá, ale kdybych já věděl tolik o nějaké své zálibě, tak si pískám. (To abych Bodláka taky trochu ocenil.) Jó, Jirko, jsi dobrej. ☺

Pátek 8. 9. 2006

Sestupujeme na Kobilino Bránište a překvapivě to tam není ani až tak hrozné a nechalo by se tu spát celkem v pohodě, ale aspoň jsme zas včera spali pod širákem v zatím nejvyšší nadmořské výšce. Dále musíme zase začít stoupat na hřeben Maljovické Rily. Podle Ondřejovo bratra prý nejkrásnější část Rily a dokonce méně navštěvovaná. (Naštěstí ale ani doteď jsme tu moc lidí nepotkávali.)

Stoupání je velmi pozvolné, takže mi to až tak nevadí. Stíháme se při tom i normálně bavit, místo obvyklého funění. Už skoro nahoře dáváme u jezírka oběd. Slunce silně připaluje. Dokonce se teď stále vzorně mažu, abych se nespálil. (Ale samozřejmě vždy cizím krémem, nepotáhnu si přece svůj. ☺) Je tu kolem spousta suchých kravinců a kobylineců, což nenechává Bodláka chladným. Hází je po nás, vylepšuje jimi naše batohy a jinak nám zpříjemňuje oběd. Při odchodu jeden kobylinec obratným kopem umístí do plesa, což se moc nelíbí Ondřejovi a plísni ho za to. (Přece jen ze spousty potoků tekoucích z podobných jezírek pijem.) Bodlák argumentuje, že to nijak neškodí. Rozpoutává se vášnivá ekologická diskuze, přičemž už Bodlák ke konci není moc věcný. Nastartoval se a zasekl se na opakování obdobných motivů jako že kopnout kobylinec do jezera je horší, než továrna vypouštějící toxický odpad do řek atd. (Prostě obdoba našich kuřáckých hádek. To nám argumentoval podobně. „A že decháš smrad z nákladáků, kterej je horší, než kouření, ti nevádí?“ Vadí, Jirko, vadí. ☺) Ondřej už tedy debatu vzdal, ale rozhodně to tím neukončil a různé narážky musel poslouchat až do večera. ☺

Stoupáme ještě o něco výš a pak vyrážíme po hřebeni na Strašnoto ezero. Je tu pěkný výhled na zubaté vrcholky, ale nějak extra to na mě nezapůsobilo. Dle mého názoru stejně krásné jako jinde. Nic víc, nic míň. Malý úsek se tu musí přelézat za pomoci ocelového lana, ale není to až tak hrozné.

U jezera jsme za chvíli. Prozkoumáváme bivačovací boudu, ale kdybych tu musel spát, tak bych radši spal venku. Nevypadá moc vábně a venku je místa celkem dost. Odtud chceme jít dál po vrcholcích na chatu Orlovec, kam má vést modrá značka. Vidět tu je, i vyšlapaná cestička, ale hned po pár metrech končí mezi obrovskými balvany, které opět obměňují tvář Rily. Modrou značku dále nevidět. Hledáme dlouho. Lezu výš. Za balvany je jakási cestička nahoru, ale značka nikde. Jdu stále po ní, ale není moc zřetelná. Ostatní na mě volají, ať jdu dolů. Ondřej totiž značku našel, ale trasa už není asi dost dlouho udržovaná. Značka není skoro vidět a cesta také. (Naše mapa je tištěná v roce 2006, ale nacházíme na ní ještě nějaký letopočet 1953, jestli jí tedy od té doby neaktualizovali... Je to od nich rozhodně moc milé, ale po zkušenosti s cestou na Musalu, už nás to ani neudivuje.) Po včerejším pokusu o „lepší cestu“ se nám už moc nechce experimentovat a zkoušet tuto starou značku, abychom zas neztratili zbytečně spoustu času a nemuseli se třeba ve finále ještě vracet. Pokračujem radši dále po jasně značené červené. Nepůjdem tedy po vrcholku, ale musíme zas o něco slézt a opět později vystoupat, což bychom na modré nemuseli. Ta by se totiž dle mapy na červenou zas výše napojila. Byla by to taková zkratka s pěkným výhledem. Ale bohužel.

Sestup je opět mnohem větší, než se z mapy zdá. Další důvod si na ní (a na Bulhary) zanádat. Cesta na chatu Maljovica nám trvala celkem dlouho a museli jsme slézt až na hranici lesa, což moc nepotěší. Navíc jsme byli ochuzeni o pěknou hřebenovku. Rozhdujem venku u piva co dál. Další příhodné místo na spaní by bylo podle mapy zase až asi nahoře a to je převýšení nějakých 1000 metrů. Do tmy asi jen tak tak. To by nemuselo dobře dopadnout, jak říká pan Nevrlý. Akorát už nevíme, čeho se tato rada týkala. Jestli polykání hřebíků nebo skoků z šestého patra. ☺ Nakonec to rozlouskla Dana tím, že se na další výstup už dnes moc necítí. Zůstáváme tedy na chatě.

Ondřej jde dovnitř zjistit ceny. Venku, v malých bungalovech pro dva, prý za 5 leva na osobu, společný pokoj uvnitř za 10 leva na osobu. Jdeme okouknout chatičky. Cesta k nim vede skoro džunglí. Po otevření jedné z nich vyvane ven zatuchlina a naskytne se nám pohled na zaprášený kobereček, potřhané růžové tapety a nevábně vypadající matrace s ještě horšími dekama. Bodlákoví se líbí, prý jako v pokojíčku. To musí být teda pěkný prase. Mně to přišlo spíš jak pokojíček nějakého bezdomovce na smetišti. Vzduch v boudě by mě asi moc dobře nedělal, rozhodně by se mi tu nedýchalo nejlépe a na matrace bych se taky radši nepoklá-

Až se vám tady bude zdát, že modrá značka končí, nevěřte tomu a jděte po ní.

Podvečer u „luxusní“ chaty.

dal ani ve spacáku. Dana sdílí stejný názor. Ondřej je už po svých zkušenostech s broučky k podobným místům také dost nedůvěřivý a netouží chytit něco znovu. (Od té doby má odpor už i k Broučkům od pana Karafiáta ☺) Zbylí dva spořilci by tu sice zůstali, ale nakonec jdou s námi do pokoje v chatě. Dle Ondřejova názoru to tam prý vypadá luxusně. Jde zaplatit a my okukujeme chatu zevnitř. Zvenčí totiž moc luxusně nevypadá. Ale ani zevnitř. ☺ Naš pokoj se od bungalovu liší skoro jen tím, že jsme dostali navíc povlečení. Tedy abych mu nekřivdil, vzduch je tu lepší a matrace o trochu taky. Jinak opět “jen růžová to může být” a omlácené zdi. ☺ Dvojnásobná cena neznamená dvojnásobnou kvalitu. Ale furt je to lepší, to je hlavní. Záchod na patře je rozestavěný, ale funkční. To vždy potěší.

Sedáme ještě ven a pozorujeme zábavu u okolních stolů. Lidí je tu poměrně dost. Naši pozornost upoutává hlavně drobná postavička s piercingem, kterou aspoň podle úboru a neustálého pendlování mezi přílehlou stanicí horské služby, považujeme za záchranáře. I když při pohledu na jeho motýlí nožičky (to už mám silnější i já) máme pocit, že by musel mít dost práce zachránit sám sebe.

V růžovém pokojíčku to bylo taktéž luxusní (až na štěnce).

Z úvah nás vytrhuje ještě mnohem zajímavější typ. Přichází ze shora z hřebene, jen do půl těla (nahá ta horní) a svou brutálně vychrtlou postavou nám připomíná Billa. Ale jen postavou, narozdíl od Billa se totiž pyšní pořádným vousem. Chová se poněkud podivně, máme podezření, že nebude úplně ready. Někdo tvrdí, že je to botanik (ti prý jsou často mírně ujetí), protože se tam zajímá o roští okolo bungalovů, ale tato vznešená teze za chvíli padá. Jen se krmil malinami. ☺ V klidu si pak odemkl jeden z bungalovů, do kterého se Bodlák předtím marně dobýval. Vypadá to, že už tam je vypakovaný delší dobu. Když vidím, co tam asi spí za lidi, jsem rád, že jsme nahoře, kde snad cena odradí ty největší santusáky.

Ochlazuje se, a tak jdeme chlemtat dovnitř. Doufáme také, že už bude fungovat kuchyně. Bylo nám totiž předtím řečeno, že kuchař spí, a tak byla doteď jen

polívka. My ale žádáme pořádné maso. Bodlák furt omílá dokolečka, že by chtěl džuveč. Ten tu ale bohužel nemají. Slečna za barem zas umí jen bulharsky a moc nám nerozumí, o to víc se ale směje. To je od ní milé. Kuchař prý umí německy, a dokonce se už i vzbudil. Mám to zařídit já, protože Ondřej už je naším neustálým zachraňováním unavený. Z chabých základů němčiny zbylo jen pár slovíček. Tak maso vím, to je fleish, říkám si. Ale věty už nespáchám, to je jasný. Pamatuju si už jen pár frází a to ještě ne proto, že by byly praktické, ale že krásně nelibozvučně zní. Takže bych se tak mohl kuchaře zeptat, jestli mu můžu nabídnout šálek čaje, nebo jestli má strach. Jak se jmenuji by ho asi taky nezajímalo, tak jsem to na něj vybalil natvrdo. Fleish. Na oplátku se vrátil do kuchyně (kam by se možná bylo lepší nedívat) a přinesl z ní pekáč s kousky mletého masa. A teď kolik? Možná jsem se i zvládl zeptat na cenu, ale objednávku už jsem určitě nedal. (Navíc jsem ani nevěděl, kolik toho kdo od nás chce.) Myslím, že po pár anglických větách, které se mi stále nahazují jako jediná alternativa češtiny, jsem kuchařovi utekl k Ondřejovi pod sukni. Nakonec si tedy objednal karbanátky jen on sám, byly vcelku drahé.

Jak tak sedíme a popíjíme Kamenitzu, přichází dovnitř i onen slavný vychrtlý horal. Dostal přezdívku Nevrlý. Musel být notně vyhládlý, protože další dvě hodiny se jenom futroval. Ale aspoň mě inspiroval. (A myslím, že ještě i Bodlák.) Jeden z jeho chodů vypadal opravdu pěkně. Klobása se zelím v jakési oranžové šťávě. Nebyl ani problém vyzvědět jméno a cenu této krmě. Zrovna si to totiž dávala i skupinka tří Čechů, kteří se s námi před chvílí přivítali. (I když tedy pojem “tři Češi” si vyžaduje vysvětlení. Přesněji řečeno jeden Čech, jedna Češka a jeden češtiny znalý pračlověk, který tu v horách asi nějak záhadně přežil. Nejspíš ho tu objevili a teď ho vedou na výzkumy. Ta podobnost..., přesně jak z učebnice. Ale je přátelský a povídá si s námi nejvíc.)

Klobáska nebyla špatná, ještě bysme teď jedno pivo unesli, ale kuchař se nějak vytočil. Naštěstí to vypadá, že ne kvůli naší mizerné komunikaci (snad jsem mu omylem nepoděkoval, jak mě “kamarádi” učili ☺), ale kvůli zbylému osazenstvu, které si sem začíná nosit vlastní chlast. Bohužel už nic nedostanem ani my a to jsme moc hodní. Kuchař odchází asi opět spát a my tedy jdeme také.

Povlečení použijeme, každá vrstva jako izolace od nebezpečné matrace je dobrá, ale deky radši hážem na jednu hromadu a ležem do spacáčků. Bodlák ještě párkrát zapláče nad svým růžovým pokojíčkem venku vedle Nevrlého, kde mohl spát místo tohohle “luxusu”, ale naštěstí brzo utichá. (Tedy na chvíli. Vydává totiž hluk i když spí, což už většina lidí oceňuje méně než jeho denní ukecanost. ☺)

Sobota 9. 9. 2006

Ráno se s Danou jdeme najíst dolů do kuchyně. Přece jen nevíme, jestli bude v Rilském manastiru otevřený nějaký krám s jídlem, počítali jsme se zásobami jen na týden. (Ale v krajní nouzi bysme těch 14 dnů taky dali, tradičně jsme to mírně přehnali.) Ostatní se jdou najíst z vlastních zásob k potoku nad chatou, kde na nás počkají.

Po dobré snídani vracím klíč od pokoje, ale slečna chce ještě přinést povlečení. (Asi by vás zajímalo, jak jsem to poznal, když bulharsky mluvím samo malko, co? Prostě mi ukázalo na hromadu špinavého povlečení, co měla v kuchyni vedle jídla. ☺) Takže jsem to tam musel všechno složit i za ty dobytky. To by se jim líbilo, pěkně utéct a nechat chudáka starýho Fomase všechno oddřít. (Však taky ty největší lemry stihl boží trest. Bodlák s Billem totiž později objevili na svém těle svědivé pupínky. Bohužel po pár dnech zmizely. Možná si večer přáli to klasické „dobrou noc, ať tě blechy štípou celou noc“. ☺)

Od potoka vyrážíme na ono tisícimetrové stoupání. Vody si moc neberem, skoro až nahoru by s ní neměl být problém. Po cestě opět mjíme včerejší skupinku Čechů. Zastavili se na loučce u pomníčku a asi se snaží „opičáka“ seznámit s Biblí. Necháváme je v jejich rozjímání, co kdyby pak chtěli otravovat i nás.

Setkáváme se zas až nahoře u jezírka, kde odpočíváme a doplňujeme vodu, dál už nebude. Pak zase stoupání. Zhruba po třech hodinách jsme na Maljovici (2729 m n. m.). Konečně si může Mirouš svůj odznáček regulerně připnout, když tuto horu navštívil. Nejdeme tedy úplně na vrchol, ale odpočíváme kousek pod ním. Pozorujeme Rilský manastir pod námi a pekelný sestup k němu. Loučíme se naposledy s českou trojičkou, jdou se ještě podívat na Rilski ezera a na manastir půjdou až zítra.

Vydáváme se na sestup, musíme slézt zhruba to samé, co jsme teď pracně vystoupali. Prašná cestička vede prudce dolů svahem pěkně zarostlým suchou vysokou trávou. Není žádné umění sjet si občas kousek po prdeli, nebo zatančovat „kazačok“, pěkně to podkluzuje. Potkáváme bulharskou rodinku s dětmi, plazí se nahoru. Umí našťestí anglicky. Otec nás potěšil, v manastiru otevřené obchody prý jsou, nebudem muset další týden hladovět. Na cestě si nechali lahev vody, tak jim ji nemáme vypít. (Nevím tedy, jestli je v Bulharsku normální, že někdo pije nejistý obsah z pohozených lahví, ale já bych to tedy určitě neudělal.)

Čím jsme níže, tím je větší vedro a keříčky u cesty jsou hustší. Bodlák je z nich už úplně zoufalý, neustále ječí, jak má poškrábaná lýtka. (Nemá je mít velké jak melouny, pak by se mu tak neděly. ☺) Nad hranicí lesa si ve stínu pod osamělým stromem dáváme oběd. Jsme už ze sestupu pěkně unavení, neustále brzdit a dávat pozor na kozáčky...

V lese to není o nic lepší, sice už člověk neklouže na suché trávě

1000 metrů nahoru, teď zas 1000 m dolů do Rilského manastiru po hřebeni před námi.

To je on. Známy cíl turistů – Rilski manastir.

a je ve stínu, ale sestup je prudší a hlína s jehličím jezdí snad ještě víc. Bodlák s Billem utíkají před neútešnou realitou do fantazie. Jeden vždy řekne jméno nějaké známé osoby ženského pohlaví a druhý musí odpovědět, zda by se s ní oddával milostným hrátkám, či ne. Dlouhá abstinence je znát, odpověď "ne" se téměř nevyskytuje. ☺ Zajímavá hra.

Konečně jsme v manastiru. Všude plno turistů. A taky spoře oděných turistek. Nemusím ani říkat, co to dělá s duem JB&JB (JeBe & JeBe – sami se tak nazvali. ☺). Krámky jsou opravdu otevřené. Každý si kupujem hned dva bochníky místního bílého chleba. Je totiž hodně nadýchaný a rychle se sní. Lahůdka, krásně měkký a čerstvý. (Cena, myslím, 1 leva.) V druhém krámku dokupujem salám a sýr. Výběr nic moc, ale ani toho moc nepotřebujem, máme toho ještě celkem hodně, jen ten chleba chyběl.)

At žije pop.

Vyrazíme konečně na obhlídku kláštera. Je opravdu pěkný. Obrovský a nádherně kýčovitě malovaný. Lidí také dost. (Připomíná mi to trochu Karlštejn, ale to spíše tím ruchem a stánky s hovadinami.) Bodlák se dočkal, má tu i svoje vytoužené fousaté popy. Po obhlídce nádvoří se jdeme podívat do chrámu uprostřed. Sice se tam podle cedulí nesmí v kraťasech a tričku a ženy jedine v sukni, ale jak tak nahlížíme dovnitř, tak to tam moc lidí nedodržuje, a tak si necháváme venku jen batohy a dál nic neřešíme. Hned u vchodu je na prodej lahvička svěcené vody. Bodlák má pokušení si jí koupit a hned na místě vypít, co by to asi s paní udělalo. Myslím, že by do ní v tu chvíli vstoupil satan, jak by řádila. Naštěstí zůstalo jen u nápadu, takže jsme ještě měli šanci se tu chvíli zdržet. Vnitřek byl podobný jako třeba v Rumunsku u jiných pravoslavných chrámů. Chvilí posloucháme zpěvy a zkoumáme výzdobu, ale na dlouho to není. Venku u bágľů nás zaujaly venkovní malby na zdi chrámu. Obzvlášť zobrazení různých hříchů a ďáblů, kteří každého po zásluze trestají. Jeden chlastá víno, další bodá jakéhosi chudáka kopím, působí to téměř jako karikatura. Kdybych nebyl svatý, tak by mě to jako hříšníka asi moc nevystrašilo. ☺

Pozorujem dvě piska, co tu stále pobíhají a somrují jídlo. Štěně má ale výhodu, je roztomilejší, a tak od nás dostává víc než chudák starej pardál. Jdeme se ještě podívat na chrám ze shora z balkonů, ačkoliv si dobře umíme přečíst anglické nápisy na schodištích, že tam mají vstup pouze ubytovaní. Chodí tam i jiní, tak proč bychom se tam nepodívali my. (Typický alibistický přístup ☺) Paparazzi Bodlák odtamtud fotí popy, co mu zoom stačí. Výhled tu je opravdu pěkný. Hned za věžičkami chrámu vysoké lesy a štítý hor (co nejdou překlenout, já vím, už se v tom popisu začínám trochu

utápět ☺). Za chvíli zdola dostáváme pojeb od popového přísluhovače (lépe od něj než shora z obláčku) a s nacvičenými nechápavými výrazy se vracíme dolů.

Někdo dokonce zatím stihnul vyjistit, že ubytování tady v klášteře stojí 7 leva. Je tu prý sice poblíž i nějaký kemp, jak nám prozrazují divní policisté, ale spát tady by byl asi větší zážitek. Jdem se tedy zapsat k mladému computeru znalému popovi, který to má všechno pod Enterem. Je tam pěkná fronta.

Bodlák využívá volný čas k vykrádání drobných pro štěstí za zamřížovaným okénkem. Nebohý chudáš si totiž rozměnil na začátku málo a teď už moc leváků nemá. Činí tak sice velmi vtipně, ale ne nenápadně, což není pro bezpečnost výpravy úplně nejlepší. Když se vydává na lov ještě do mělkých vod koryta u blízkého pramínku, které je velmi dobře vidět odevšad z manastiru, Ondřej už to nevydrží a musí na chvíli opustit frontu a zlobivé děcko pokárat. Ty ty, ty hovado. Pop udělá bum.

Když se konečně dostáváme na řadu, zjišťujeme, že ubytování pro nás (nebulharské boháče) stojí 20 leva. To už je přece jen trochu moc, a tak smutně schováváme své pasy a za nadávání na nekřesťanské fousáče odcházíme hledat kemp. Policisté se nám ještě smějí a mají nějaké poznámky. No pěkně to tu funguje, jen co je pravda.

Kemp je nedaleko. Okolo je sice taky spousta místa, kde by se nechalo spát, ale radši to neriskujem a jdem se zeptat napřed na cenu do kempu. Nacpáno tam zrovna není. Je tam jen jeden stan. (Jak se dozvídáme později, je nějakého bratra Slováka.) Kempař je přívětivý a cena také – 10 leva za stan. To není špatné. Berem to. Stany ještě nestavíme, je ještě celkem brzo a chceme si skočit ještě někam na jídlo a trochu toho piva samozřejmě. Vše střídmě, návštěva kláštera nás hrozně motivovala, odted' budem žít tak asketicky jako místní mniši. ☺

Pan kempař se nabídl, že nás do hospody zavede. Je to kousek podél potoka. Cestou si pěkně povídáme. Nevím, jak ostatní, ale já zas nějak nerozumím. Že jsem nešel místo té angličtiny radši na ruštinu, jak bych se teď měl. Rozuměl bych o pár slov víc. ☺ Hospoda vypadá až moc nóbl, skoro jsme se zalekli. Usedáme venku na zahrádce na kompletně vyasfaltovaném placu. Tma ho naštěstí za chvíli schová.

Ceny tu nejsou špatné a mají tu Kamenitzu dokonce i v tupláku. Jediný, kdo toho ale využívá, je jen Ondřej. Nechtěje mu přáno, bavorskému turistovi. Pan kempař usedá s námi a dává si kafičko. Klasická představačka při níž pochybují, že si nějaká jména zapamatoval, ale třeba není jako já, který si po půl minutě už promazává paměť s dočasnými údaji jako jsou právě nová jména. Ale abych si nekřivdil (moc by mě to na sebe samého mrzelo), tentokrát jsem si Venceslava zapamatoval. (I když kdybych už neudržel ani tohle, tak bych to mohl úplně zabalit.) ☺ Funkci tlumočnicka zastává opět Ondřej, ale chvílemi se velmi dobře chytá i Mirouš. Když něco nepochytíme ani na pátý pokus, tak se tomu všichni zasmějeme a přejdeme na jiné téma. Žádná tragédie. (A stává se to poměrně často, protože nám to Venceslav moc neulehčuje. Myslím, že by to často mohlo jít říct srozumitelněji.) Ondřej se většinou vyptává na místní poměry a co stíhám pochytit, tak se tu asi moc dobře nemají. (Což tedy není nic nového.) Venceslav pracuje v blízkém hotelu a přes léto vždy v tomto kempu. Velmi zajímavý je názor na okolní státy. Vypadá to, že moc pěkný není. (Překvapivě kromě Turecka.) Možná jsem jen špatně rozuměl, ale přišlo mi, že jsou pro něj všichni cikáni (včetně Slováků). ☺

Čím víc pív, tím méně si rozumíme, ale o to víc se smějem. Letmo jsem zachytil, že tu byl nějaký problém najít záchody. Prý jsou jen turecké a mají tam navíc ještě sprchu. Já jsem tedy byl na normálním WC, ale to nasvědčuje jen tomu, že jsem byl na dámských. Nu což. Botky si kvůli tomu nerozkousám, jak by řekl Rychlonožka z Rychlých šípů.

Objednáváme Venceslavovi taky pivo a vyptáváme se, zda už ho ty dvě hodiny v kempu někdo nepostrádá. Mávl nad tím rukou. Za chvíli mu už ale zvoní mobil. Volá boss. Rychle dopíjí a vyráží zpátky s výmluvou, že si jen nachvíli odběhl pro cigarety. My už taky dopíjíme a voláme na číšníka Frankyho. (Dostal přezdívku od Frankensteina, protože se celou dobu tak tvářil a dokonce i tak toporně chodil. Možná si ale jen omylem při úklidu lokálu sedl na násadu od smetáku. ☺) Přejem si platit "podelno" (každý zvlášť), ale jsou s tím nějaké problémy. Musíme kvůli tomu dovnitř. Tam jsme za atrakci a dostává se nám tam takových pěkných slov, jako co že jsme to za debilní národ, že platíme každý zvlášť atd. Vlastence Ondřeje to poněkud rozohnilo, že jim jejich pochvalu opětoval slovy, co že jsou to za debilní národ, že platí dohromady a atmosféra začala houstnout. Prý nejsme doma, ale v Bulharsku. Překvapeně jsem se rozhlédl kolem sebe a měli pravdu. Jsme opravdu v Bulharsku. Nakonec je nám ale placení zvlášť umožněno a stíháme odejít dřív, než by se odehrál nerovný souboj Ondřej versus zbytek Bulharů. ☺ (My se za náš debilní národ prát nechceme. Stejně by Bulhaři dostali na svojí opálenou prdel. ☺) Můžou být rádi, že takhle dostali aspoň "dýško" od každého. Při placení dohromady by dostali mnohem míň. Navíc by to byl pro nás opravdu problém se mezi sebou zpětně vyrovnat, protože jsme neznali ceny jídel. Prostě proč to dělat jednoduše, když to jde složitě. Venku se opatrně rozhlížíme, jestli na nás někdo nečeká, aby nám to vysvětlil ještě jednou klackem, ale zdá se vše v pořádku. Ale stejně radši rychle do kempu.

Boss byl naštěstí velmi shovívavý a nechal Venceslava za jeho prohrěšek naživu. Ten nám pak dokonce nabídl, že nás za stejnou cenu ubytuje v bungalovech, abychom nemuseli stavět stany. Kluci mají dva nahoře a já s Danou jeden dole. Chvilí po něm marně pátráme a nakonec nám ho musí Venceslav ukázat. Přece jen se to podle čísla špatně hledá, když na něm žádné není. ☺

No a abych dnešní den uzavřel nějak netradičně zajímavě, tak splním vaše tajné představy a povím vám, co všechno jsme v našem odděleném hnízdečku lásky, které nám Venceslav dobře vybral, dělali. ☺ (To je hlavně pro zbylé účastníky výpravy, aby se taky dočetli o něčem, u čeho nebyli.) No samozřejmě jsme celou noc vůbec nespali, ani náhodou jsme neusli minutu po ulehnutí. Dělali jsme tohle, tamto a dokonce i to netradiční tamhleto. ☺ No byl to prostě nářez, měli jste se jít koukat aspoň oknem.

Neděle 10. 9. 2006

Ráno nás Venceslav budí pořádným zaboucháním na okno. Ale ani to nemusel dělat, protože jak jsem už napsal, byli jsme ještě pořád vzhůru a řádili (a navíc máme mobil s budíkem). ☺ Jdeme na sraz před recepcí, všichni už jsou připraveni. Podle včerejší porady se musíme dnes dostat do místa jménem Predel. (Těžko se to pamatuje, protože se zrovna nenabízí žádné neslušné slovo jako mnemotechnická pomůcka. ☺) Vasil (tak Mirouš včera večer překltil omylem Venceslava) nás prý dovede k manastiru a ukáže nám, odkud jezdí autobus.

Jak udatný Vasil slíbil, tak učinil. Autobusy jezdí z malého parkoviště za manastirem. Dokonce nám i zjistil, kdy to odjíždí a naplánoval nám náhradní trasu, protože to odsud do Predelu nejede. Máme půl hodinky čas, a tak na lavičce snídáme a krmíme psiska.

Sardínky v plechovce na kolečkách.

Do kostela se sjíždí lidé. Jedni tam vedou dokonce ovce. Přemýšlíme, jestli je to člen rodiny, který jde s nimi na mši, oběť, nebo normální ovce, kterou chtějí vysvětit na pop ovci...

Jak to dopadlo jsme nezjistili, protože nastal čas odjezdu. Narveme se do malého autobusu a vyrážíme směr Rila. Tam jsme za slabou půlhodinku. Opět 30 minut pauza do dalšího mikrobusu. Koukáme po otevřené bance nebo směnnárně, že bychom ještě směnili nějaká eura, ale je neděle, a tak je všude zavřeno. Ondřej se jde do krámků zeptat na kus špeku. Sice ho tam nemají, ale ochotná paní pro něj doběhne domů a dá mu ho dokonce zadarmo, vyžírkoví jednomu. ☺ Bulhaři si opět vylepšují u Ondřeje reputaci. Překvapeně pozorujeme, jak na každém rohu, nebo sloupu visí nějaké parte. Připomíná mi to divoký západ s plakáty Wanted Bloody Bill. Bodlák to komentuje trochu jinak – jména hloupých na všech sloupích. Je to věčný rouhač. ☺

Třicetvrté hodiny jízdy do místa posledního přestupu, většího města Blagoevgrad.

Tady máme dvě hodiny, a tak posilnění burkem ze stánku na autobusáku (jen upřesňuji, že to výjimečně není alkohol, ale jídlo) vyrážíme do města najít nějakou směnnárnu. Ani tady to není lehké. Nakonec našťestí jednu nacházíme, kurz v ní není úplně nejlepší, ale co se dá dělat. Chudák Bodlák už živoří skoro jen z peněz nakradených v manastiru. Cestou zpět na nádraží si všímáme stánku s časopisy, kde mají za oknem českou Extázi. V přepočtu za stejné peníze jako u nás. Přemýšlíme, jestli to někomu nekoupíme jako suvenýr z Bulharska, ale nakonec to necháváme být. (Možná i kvůli tomu, že je ve stánku zavřeno. ☺)

Na nádraží ochutnáváme vychlazené lahvové Pirinsko. Právě jsme se zamilovali. Konečně pořádné pivo. Zatím rozhodně nejlepší.

A jsme v... ..Predelu.

Skoro ani nestíháme dopít a už se musíme rychle natlačit do mikrobusu. Je to teda boj. Jede celkem dost lidí a rozhodně z nás, z našich bágů a z našeho smradu radost nemají. Musí ale s námi strávit ještě asi hodinu, než přes všechny zácpy a zdržení dorazíme do Predelu. S námi vystupují i další dva mladí Angličani s bágly. Nečekaně jdou taky na Pirin. Je zataženo a vypadá to, že dnes asi zažijem první bulharský déšť. Červenou značku nikde nevidíme, a tak se vydáváme zkusmo po jedné cestě dál. Oni kus za námi. Po chvíli zjišťujeme, že jsme asi opravdu špatně. Potvrzují nám to i lidé z nedalekého domu. Říkají to i Angličanům a vracíme se zpět na hlavní silnici. Tam je pár občerstvení a hospod. Chvilí zvažujeme, zda nepůjdem probrat trasu do jedné z nich, ale Mirouš jako správný Mírek (Dušín) nám

na to řekl, že už jsme jedno měli. (Ty s námi, Červenáčku, do Stínadel nepůjdeš. Už jsi tam byl včera.) Pokračujem tedy dál po hlavní silnici, než narazíme na další odbočku. Je to tak půlhodina. Bodlák si krátí cestu nadáváním na Anglány a na rzavého prince Harryho, co si oblíká Hitlerovo hadry. ☺ (Což umí samozřejmě každý.)

Za křižovatkou opravdu konečně narážíme na červenou značku a loučíme se s fašounskými Anglány. Chtějí ještě dnes dojet na chatu Javorov, s čímž mi s naší větší zátěží moc nepočítáme. Dáváme před výstupem oběd a vitamíny doplňujem nedaleko rostoucími špendlíky. Pak už začínáme znovu stoupat. Jde se dlouho po velké pozvolné cestě. Je u ní i pramen, takže dočerpáváme vodu. Po chvíli pak překračujem ještě potok.

Dostáváme se na zajímavé téma. Vyprávím ostatním o článku, kde jsem četl, že v Americe frčí bělení řitních otvorů. Velmi nás to zaujalo. Plánujeme, že to uděláme jako vojáci ve filmech. Opijeme se, ale pak nevyrazíme do tetovacího salónu. Zajdem si na plastiku vybělit asshole. ☺

Zhruba po dvou hodinách už začíná prudší stoupaní malou cestičkou mezi plantážemi borůvek. To náš výstup ještě více zpomaluje, nedá se odolat. Přezpíváváme s Bodlákem známé hity do nových verzí. Teď už si vzpomínám jen na ufuněné Já už jdu (jdu u u). Kolem 19. hod. dáváme radu, zda se neutáboříme na malé loučce mezi kletí a nízkými jehličnany, kterou jsme nedávno prošli. Za hodinu už bude tma, obloha je pošmourná a další místo na spaní už být třeba dlouho nemusí. Vracíme se tedy zpět na loučku. Je sice trochu z kopečka a je tam vysoká tráva, ale nemůžem si moc vybírat. Poprvé dnes stavíme stany, protože hrozí déšť.

Pondělí 11. 9. 2006

Jak to vypadá, tak asi nakonec zas nepršelo. Vstáváme docela pozdě. Asi až v 8 hodin. Něž se vymrcasíme, je skoro půl desátý. Padá (pro mě šílený) návrh vstávat v šest. Navrhuji sedmou, protože mi nepřipadá, že by to bylo až tak nutné, ale dostávám kouř jako zasranej línej Pražák, co je zvyklý vstávat až v sedm, zatímco chudej dělník lid na

jihu od božího rána dře. ☺ Jako jediný majitel budíku v mobilu ještě trochu škádlím, že je stejně nevzbudím, čímž si vysloužím další přívál nadávek od Bodláka a dokonce dostávám kázání i od Ondřeje, že se musím přizpůsobit většině. Že by si opravdu mysleli, že bych nebyl demokrat a nepřijal volbu většiny? (Volil jsem sice ekoteroristy, ale stejně...) ☺

Po snídani pokračujem ve stoupání. Ale jen chvíli, cesta pak pokračuje pro změnu opět dolů. Holt hory. Za hodinku překračujem potok, doplňujem vodu a chvíli odpočíváme, budeme zase stoupat. Bodlák rezignoval na šití kalhot a lepí si je v rozkroku už jen kobercovou páskou. Po jeho opancérování vyrážíme dál.

Nahoru, nahoru, chvíli rovinka, dolů, nahoru, dolů a jsme na chatě Javorov. (Přesný popis, ne? ☺) Chceme jen dát společné foto na opuštěném buldozeru a jít hned dál, ale Ondřej, který šel tradičně napřed, se v nás přepočítal a objednal si už předem pivo. Musel ho tedy rychle vyžahnout, vyfotit se a pěkně pokračovat.

U chaty je pramen, kde dobíráme vodu naplno. Dál sice má být ještě potok, ale může být vyschlý, a tak neriskujem. Na hoře už pak nic nebude. Bodlák s Billem varování nedbají a berou si jen půlku. Za pár minut na potok narážíme a opravdu je vyschlý. Hoši se tedy vrací zpět dočerpát. My pokračujem pomalu dál. Stoupání je celkem prudké a už to zas peče. Nad hranicí lesa dáváme u potoka oběd. Tady je v něm vody ještě dost. Bodlák s Billem překvapivě ani nenadávaj, že se vraceli zbytečně.

Pak opět nahoru, už jsou vidět vápencové skály. Asi hodina a půl stoupání na sluníčku a jsme na hřebeni. Odkryl se nám nádherný výhled na Vihren – nejvyšší horu Pirinu. Odpočíváme a fotíme portrétky s Vihrenem v pozadí, lepší místo být skoro nemůže.

Dál už je to celkem po rovině. Koukáme, že Bill je nějak pozadu. Ztratil prý krytku na objektiv, nešťastník. (Jak se ale ukázalo později, chytnul jen od Bodláka jeho loňskou rumunskou zapomětlivost a krytku pak objevil v kapse u bundy.) Výhledy jsou tu opravdu krásné, bílé prudké svahy a Vihren stále před námi...

Zhruba za dvě hodiny dorážíme na boudu Končeto, kde budem dnes nocovat. Slunce už zapadá a krajina se barví do červena. Nádherná. Bouda je celkem malá, 2 palandy se 4 místy a uprostřed polička. Co teď? Bodlák tvrdí, že by se do poličky možná vešel. My dva s Danou budem spát na jedné posteli a ostatní by už tudíž měli každý svou. Přinejhorším by Bodlák s Billem pro jednu nezůstali jen u teplých keců, ale taky by se k sobě pořádně přitulili. (Vyfotil bych je a pak bych to prodal do nějakého bulváru. Už vidím ty titulky přes celou stránku. Rasovjan: Vycházející hvězda jihočeské worldmusic pěkně žhne. Bodlák s Billem načapání naším fotografem na lůžkách v Bulharsku. ☺)

Bohužel. Můj plán na zbohatnutí nevyšel. Ondřej totiž objevil venku nad boudou zavětrované Záhořovo lože a rozhodl se, že si

Opět na hřebeni. V pozadí nejvyšší hora Pirinu – Vihren.

Ráno u boudy Končeto. Na stráni se balí rekordmani v počtu probdělých hodin (mimo jiné).

dá opět širák. Bodlák s Billem pak taky neodolali možnosti pokořit poslední rekord ve spaní v nejvyšší nadmořské výšce pod širákem a šli si tam připravit ještě dvě místěčka. My zbylí dali přednost dobrému spánku v teple. Usínalo se mi krásně a vůbec mi nevadilo, že to venku pěkně fouká a je tam taková kosa, že si Ondřej oblékl na nohy už i rukavice. ☺

Úterý 12. 9. 2006

Ani nemusím používat budík, rekordmani jsou vzhůru už dávno. (Moc toho prý nenaspali.) Ale do boudy nepřišli. Širák v 2700 m n. m. je jejich. To zas oceňuji. Ale mně by to za to nestálo.

Zajímavý úsek cesty. Vihren (vpravo) už je blízko.

a blížíme se k Vihrenu, který před námi rychle roste. Vypadá hrozně kolmě a hladce, ale ono to tak určitě nakonec zas nebude a bude tam normální pěkná cesta.

Mírný sestup a jdeme na něj. Cestou pozoruji skupinu kamzíků, jak to peklí po prudkém svahu dolů, jak jen to můžou dokázat? Výstup na Vihren mě opravdu baví. Je zas mírně lezecký a to mám rád. Jeden kus se jde skalní průrvou, vypadá to opravdu hezky. Za nějakou třičtvrtě hodinku jsme nahoře.

Píše se tu: Vihren (2914 m n. m.). (To bylo pro někoho, kdo také jako já neumí cyrilici .

Vydáváme se zdolat Vihren. Po cestě posloucháme Bodlákovo dějepisnou přednášku nazvanou "O kurvách, co by jim šla dobře Civilizace", a blížíme se k očekávanému úseku cesty, kde se má jít pouze po úzkém hřebínku podél tyčí s lanem. Cesta je nejasná a chvílemi se ztrácí. Najednou zjišťuji, že značka vede kus nad námi. Opatrně tedy lezeme nahoru po hladkém svahu až k onomu lanu. Je to opravdu pěkná část, vypadá celkem nebezpečně, ale až tak hrozná není. To obyčejná chůze po stezce byla díky prudkému svahu a možnému uklouznutí možná nebezpečnější.

Cesta se pak rozdvouje. Jedno lano vede stále po hřebínku, druhé klesá mírně dolů na stezku. Ondřej si vybral těžší cestu horem (furt musí mít něco extra) a signalizuje nám, že je to tam nečekaně pěkně na hovno a máme jít tou druhou. Taky nic moc, protože chvílemi lano nebo tyče chybí, ale za chvíli jsme zpět na stezce

Opět sloup z kamenů a vlajky, jako na Musale. Vihren, 2914 m n. m., dobyt. Kocháme se krajinou, vyhříváme se na sluníčku a obědváme. Skupinové foto a Ondřej otvírá lahvička, co sem pro tuto příležitost nesl až z chaty Javorov.

A musíme zase dolů. Trochu to na suti podkluzuje, ale bylo hůř. A bude hůř. Pod Vihrenem zjišťujeme, že musíme sestoupat ještě mnohem níž, pokud tedy chceme jít po značce. Přitom je tu krásný spojovací hřeben, po kterém by to šlo určitě dobře přejít. Začínáme mít podezření, že Bulhaři na vymýšlení nových tras buď moc nejsou, nebo spíš všechny vedou schválně kolem chat, aby z toho taky něco bylo. Nakonec tedy jdeme radši po osvědčené značce dolů k chatě, která se jmenuje nápaditě taky Vihren.

Cestou potkáváme skupinu staršíků, co se drápou nahoru. Jeden z nich se u nás zastavuje a dává se s námi do řeči. Už mu to podklouzávalo a sotva se motal. Potřeboval si odpočinout, ale dělá, že se zastavil jen kvůli nám. Machruje, jak byl několikrát v Tatrách a furt nás nechce pustit. Nakonec ho tedy neúplně nejzdvořileji opouštíme a fňukáme dál na sestupu. Nějak nás to unavuje.

Dole na chatě si dáváme venku na terase na odškodněnou pivo. Obsluha na nás opět tradičně kálí. Ondřej si jde objednat něco k jídlu, ale zdejší pohostinný přístup je opravdu zajímavý. Před ním je jeden člověk. Ondřej si chce objednat, ale Bulhar zrovna vyřizuje první objednávku a místo aby si jen zapsal Ondřejovo a později ji vyřídil, ho ne zrovna slušně usazuje: "Počkej." Ondřej tedy čeká, ale nic se neděje. Asi po 10 minutách bez reakce odchází. Holt tu mají kšeftů dost.

Dáváme si ještě druhé a vyrážíme opět nahoru. Chvilí máme problém najít červenou značku, ale nakonec se to povedlo. Našli jsme totiž zelenou, která je kus souběžně s ní. Jde se celkem dobře, je tu pěkná měkká tráva a stoupání není až tak hrozné. Potkáváme dva Čechy, co jdou z opačného směru. Ptáme se, jestli po cestě neviděli nějaké pěkné místo na spaní. Tady sice už pár dobrých bylo, ale nechceme spát tak blízko u chaty, přece jen jsme v národním parku. Uklidňují nás, že u jednoho jezera je pěkný ukrytý plácek. A měli pravdu. Nevíme tedy, jestli to byl úplně on, protože jezer a pěkných plácků tu je až až, ale to je jedno. Stavíme stany na krásném rovném místě u cesty. Bodlák se jde zas na chvíli oddávat masochistickým hrátkám v jednom z jezírek, ale moc dlouho mu to nevydrží. Je to prý děsná ledárna. Ale fakt tam vlezl, a dokonce tam plaval, sice pár temp, ale stejně. Je to zvrhlý úchyl. Kdyby chtěl ještě seřezat, rád bych mu posloužil. Takovýhle lidi se nesmí šetřit. ☺

U večere probíráme Bushe a rodinu Ládinů. To jen, abych zmínil něco konkrétnějšího a hlavně nového (většina témat se jen do zblbnutí opakuje), kdyby někoho náhodou zajímalo, o čem se po deseti společně strávených dnech baví skupina drsných horalů a jedné horalky.

Středa 13. 9. 2006

Všechny dle domluvy budím a hned po snídani (a Billovo opětovném předání symbolické "Zlaté Bartošovo plakety" za mrcasení jejímu jmenovci ☺) pokračujem dál po červené mezi jezery. Při stoupání z doliny po velkých balvanech zas chvílemi ztrácíme značku. Vždy se ale nakonec objeví a my se zdárně vyškrábem nahoru. Výhled na řadu jezer pod námi a hory s Vihrenem v pozadí je jeden z nejhezčích. (Viz foto dole.)

Obzvláště pěkné místo na večeri.

Dál už je to relativně po rovině (dá li se to na horách říct). Díky lehkému terénu jdeme pohromadě a dokonce prohodíme občas nějaké to slůvko, což se většinou kvůli funění do kopců moc často neděje. Jak se dovolená blíží ke konci, začínáme se bavit o práci a dalších případných lepších možnostech uplatnění našich dokonalých schopností. Tuto debatu střídá náročnější. Odborné posouzení, zda jsou technaři opravdu tanečníci. Musíme se tedy pokusit definovat tanec. Již indiáni a afričtí domorodci tančili jen za zvuku bubnů a zpěvů. Jak se všude uvádí – tančili. Je tedy tanec pouhý pohyb do rytmu? Musí mít ještě nějaká další pravidla? Záleží přece na druhu tance, jsou přece i volné styly. Co třeba japonští tanečníci, co se vlastně plazí po zemi. Profesor Bodlák s docentem Bílkem z Jagelonské univerzity si dovoluují mi oponovat. Debata ovšem začíná být místy nekorektní pro vzájemné urážky a je bez vyřešení daného problému ukončena. ☺

Pokračujem v další oblasti o které hodně víme. Jak se komponuje vážná hudba pro orchestr. Vymýšlí se hned od začátku se všemi nástroji, nebo se vytvoří jen kostra na kterou se postupně další nástroje přidávají?

A teď už jen dolů.

Tato těžká témata docenta Bílka tak vyčerpala, že ho na jedné planině přepadla náhlá střevní slabost. Necháváme ho tedy, aby mohl vše “říct” o samotě a čekáme na něj u nedaleké chaty vedle jezera Tévno Ezero. Určitě by ho mrzelo, kdybych zde neuveřejnil i jeho dnešní silný zážitek. (Ostatně svým požitkářstvím zapůsobil silně i na nás.) Když prý na poslední chvíli doběhl kousek od cesty mezi kameny, našel tam nejlepší přírodní záchod všech dob. Mohl si tam pohodlně sednout na dva krásně vyhráté kameny a zuzitkované potraviny padaly dolů do prostoru mezi nimi. No není to sen? ☺

U chaty dáváme oběd a sušíme stany, protože ráno nebylo v údolí ještě sluníčko. Je něco kolem 13. hod. Má tu být i stanice horské služby, či první pomoc, nebo co ten červený kříž u chaty na mapě značí. A skutečně. Pivo tu mají. Jako ve všech lékárnách

je to o něco dražší, ale to nám nevadí. Na podlaze tam je koberec a při odchodu z místnosti si všímáme i nápisu u vstupu, že se tam máme zout. Trochu pozdě, nevadí. Napodruhé se nám ale také nechce kvůli těm pár metrům pracně rozvazovat vysoké boty, a tak zákaz opět ignorujeme a vysíláme jednoho obutého zástupce za slečnou s prázdnými plechovkami. Ona už pak za námi radši přijde ke dveřím, kdykoliv nás tam zaslechne. ☺

Odpočinek nám znepríjemňují koně, které musíme neustále odhánět, aby nám nechodili po rozložených stanech. Nakonec je rázně zažene až mladík, co je se slečnou v chatě. Budiž mu na těchto stránkách vysloven dík.

Před finálním sestupem z hor musíme ještě kousek nahoru. Tam se naposled rozhlédneme, uděláme horám pá pá a jdeme dolů. Naštěstí to je pohodlně pozvolné. Hádáme se, kdo z nás je hezčí a chytřejší a potvrzujeme to výroky rodičů a příbuzných při sledování různých společných fotek. (Tak například podle Billovo babičky jsem hrozně ošklivý a podle jeho táty je “Píchlák” děsnej vůl. ☺)

Kolem 17. hod to dnes zabalíme (nebo spíš vybalíme). Zítra už by to nemělo být do Rožně daleko. (Chceme se tam podívat, protože tam měl Ondřejovo bratr vynikající zážitky. Hostinskému Petarovi se prý tak zalíbili, že kvůli nim zařídil druhý den jehně a vy-

Tento poslední večer bude navždy prodchnut vůní pálených kravinců.

strojil jim hody, aby je tam ještě zdržel. Tomu se těžko odolává. A rozhodně bychom si přáli taky konečně zažít tu proslulou bulharskou pohostinnost.)

Máme tu vše, co potřebujem. Pěkné místo na spaní, potoky s vodou a pěkný výhled. Vyrážíme nalámat nějakou suchou kosodřevinu, uděláme si večer oheň. Stany stavíme za potokem, není to tam tolik zadělané od krav. Potok je našťásti mělký a nechá se po kamenech lehce překonat.

U ohničku pak probíráme vše možné. Chvilí si i zazpíváme. Už nevím proč, ale Bodlák se opět dostává do transu a vyslovuje soud nad všemi homosexuály na téhle planetě. (Včetně Zdeňka Trošky, kterej je taky trošku teplej a Bodláka představa obcování s ním rozčiluje. ☺) Ondřej se cítí dotčen, protože i jeho oblíbenec F. G. Lorca byl homosexuál, a tak se pokouší Bodláka zklidnit krásou jeho díla a životními úděly. Jak se dalo očekávat, Bodlákově je to úplně jedno.

Je tu ideální příležitost zkusit si, jestli hovno hoří. Není tu totiž o ně nouze. Vrchní topič, a už od jezírka z Rily osvědčený hovnomil, Bodlák, se toho rád ujímá. Smrad mu prý připomíná opojnou vůni kadidla. To víte, je to světec a v kostele je jako doma, tudíž má třeba ještě načichlé oblečení. Nám ostatním to totiž smrdí jen jako obyčejné kravské lejno. ☺

Besídka pokračuje citacemi známých filmů, z čehož hlavně Ondřej vyniká svými znalostmi Černých baronů. Kdybychom měli diktafon, mohli jsme to nahrát a vydat jako audio knihu. Aspoň by z toho něco bylo. Takto nás to pochvilí už moc nebaví.

Cesta přes potok se nakonec díky Dany baterce povedla bez namočení, a tak lezeme do stanů opět suší. Je to stejně s tím počasím šťěstí.

Čtvrtek 14. 9. 2006

Ráno jsem ostatní vzbudil o čtvrt hodiny později. Za trest musím zas celé dopoledne poslouchat Bodlákovu nadávku a kecy o Pražácích. I když nejsem sám. Bill to od něj za něco schytává také. Holt se Jiříček dnes špatně vyspal (a to jsem mu dal čtvrt hodinu navíc ☺).

Cestou kolem velkého stáda krav vidíme dva divné zjevy, jak tam jeden kus porcují. Moc to nevypadá, že by jim to patřilo. Čím jsme níž, tím je větší horko. Do Rožně je to asi dál, než jsme předpokládali. Jdeme už přes čtyři hodiny. Už jsme sice skoro dole, ale ještě to tak na další dvě vidíme. Zastavujem se u kapličky (kostelíku?) Sv. Ilije. Je tu pěkný výhled na krajinu a místní specialitu – pískovcové útvary zvané pyramidy. Je to už jako na poušti. Děsné vedro a samý písek. Dolů od kapličky se jde vyschlým vápencovým korytem pod střechou z hustého křoví. Je tu zvláštní šero. Pak ovšem opět na slunce a rožnit se na asfaltu až do Rožně.

Ten je celkem malý, ale hospody tu jsou minimálně tři. U Petara se bohužel žádná nejmenuje. Zkoušíme cvičně napsat Ondřejovo bratrovi sms, která že to byla. Asi se budeme muset zeptat pak tady. Teď jdeme ale napřed do Roženského manastiru. Je až nahoře na kopci. Cestou míjíme dva stánky, kde se pak určitě zastavíme. Mají tam víno a rakiji.

Na konci vesnice je spousta ruin, kdysi určitě krásných domů. Žít bych tu nastálo sice nechtěl a jezdit na víkendy by se asi taky nevyplatilo, ale jinak by tu muselo být pěkné klidné bydlení. (Prý už fotovatím a probouzí se ve mně ten rodinný typ. ☺) Cestou do manastiru míjíme hrob opěvovaného národního hrdiny Jana Sandanského po kterém se jmenuje i nedaleké město. Čekal bych ho teda lépe udržovaný. Pár zvadlých kytek a chodí to sem zalévat leda tak toulaví psi a to asi jinak, než by se Janovi líbilo. ☺ Ondřej se tu s jedním z nich vyfotil, aby Rasovjan mohl zamachrovat na Gothart, že se vypravil až na takové památné místo.

Roženský manastir je mnohem menší a v úplně jiném duchu než Rilski. Opět na vratech cedule, že se nesmí dovnitř v krátkém triku atd. Kluci to zkouší a jdou dovnitř normálně. Všimám si mladého popa, který jde okamžitě k nim. Radši prchám hned ven. Chtěl ale jen, aby jsme si sundali batohy. Tak to jo. Uvnitř to je moc pěkné. Takové civilnější než v Rilském manastiru. Nádvoří je celé dřevěné a všude se pne víno. Moc rád bych si to vyfotil, ačkoliv to je taky zakázané. Pop ale furt sedí na lavičce a hlídá. Za chvíli však někam mizí, takže okamžitě tasím foťák. Bohužel hned se zas vrací. Rychle ho tedy opět schovávám pod svetr na lavičku a už si netroufám to znovu zkusit, i když zas několikrát odchází.

Vedro, samý písek a zajímavé útvary.

Na tomto památném místě v Rožni mi volal Venca 21 a stál mě zbytečně moc peněz.

Najednou mi zvoní telefon. Na displeji vidím Venca. Ondřejovo bratr volá, kde je ta hospoda, říkám si. Předávám to hned Ondřejovi, ale co to? O čem to s ním mluví? Nevola totiž Venca Bartoš, ale Venca 21. Věrný fanoušek Rasovjanu zařídil nějaký koncert a ptá se, jestli máme volno. "Venco, my jsme teď v Bulharsku a nemáme s sebou ani kalendáře." rychle se snaží ukončit hovor. Venca asi ale nechytнул, že jsme v zahraničí a tudíž to mě i jeho stojí pěkný prachy, a má stále potřebu se vybavovat. Nakonec to Ondřej utl s tím, že se mu ozvem, až se vrátíme. Proč jsem to jen zvedal? Přehlídnout 21 na konci Venci se prostě nevyplácí. ☹

U druhého stánku mají rakiji o něco levnější, ale vysvětlit paní to, že ji nechceme v plastu (po loňských nedobrych zkušenostech z Rumunska), ale ve skle, je neskutečné umění, jakým nikdo z nás nadán, bohužel, není. Pánu Bohu se nás nakonec asi zželelo (žádné víno jsme mu navíc neukradli) a seslal na ženu ducha svatého, aby ji osvětlil, takže to po hodině pochopila. Vysvětlit jí, že chceme každý celý litr už pak šlo také lépe. (Tedy ne každý, kupovali jsme si jí jen já a Bodlák. Myslím tu rakiji, ne tu paní. ☺)

Obchodní záležitosti vyřízeny, teď už ta příjemnější povinnost. Najít Petara. Řekli jsme si, že to vezmem postupně. Vracíme se k první hospodě na konci vesnice. Nikdo tam není, sedáme venku na zahrádku. Za chvíli přisupí kulatěj-

Opět památné místo. Tady jsme poznali Kirila.

Bodlák by měl zálsk spíš na nádherné hrozny, stačilo by vztáhnout ruku... a přišel by blesk z čistého nebe. Objekt střeží firma God security, která se s nikým nepáře. Je si toho moc dobře vědom, takže se musí spokojit jen s bonbónkem, který dal každému při odchodu hodný pan pop. Trochu máme strach, jestli v tom nebudou nějaké drogy, ale nakonec si říkáme, že už nás přece nemůže považovat za nějaké hloupé děti, které mu na to naletí. Vzápětí se rozpoutává hádka. "Ty jo, ty se máš, já bych chtěl taky ten červený a mam žlutý!" ☺

Vracíme se dolů do centra ☺ ke stánkům. Vybavujem se s paní u prvního z nich. Víno si koupíme až v Melniku, kam půjdeme zítra, bylinky na choroby nebo zlé duchy taky zatím nepotřebujem, o rakiji by se dalo uvažovat. Ondřej ochutnává a jde do ní. Kupuje si litr asi za 6 leva. My zbylí si počkáme ještě na druhý stánek na návsi.

šší pán a začíná oslava úspěšného přechodu hor. Pirinsko nemají, jen nějaké silnější pivo. Tuším Zagorku dvanáctku. Je jasné, že to nebude pro vyčerpané a alkoholu odvyklé horaly to nejvhodnější a to už vůbec ne proto, že jsme vysušení jak včerejší kraví trus, a bude to do nás pěkně padat. Džuveče se Bodlák v jídelním lístku opět nedočkává, ale mají kavarmu (prý něco podobného). Směs masa, vajec, hub, prostě všeho, co se vyškrábne spadlé za sporákem... Dávám si to taky. ☺ Jak tak popíjíme a konzumujeme bulharské lahůdky, přichází k nám zevnitř další človíček. Představil se jako Kiril. Umí obstojně anglicky a kombinuje to navíc i docela vhodně s bulharštinou, takže si celkem rozumíme. Konverzace probíhá klasicky. Zajímá ho odkud jsme, kde jsme byli a hlavně

kam jdeme. Říkáme mu náš plán. Zítra ráno Melnik a pak se dostat nějak do večera do Sofie. Prý je z Melniku. Hned se nabízí, že nás tam odveze a pak i do Sofie. Ukazuje na svůj bílý tranzit. Chce celkem 60 euro, tedy 10 euro za osobu. Zdá se nám to celkem dost, když tak nějak zpětně počítáme kilometry a co nás stály autobusy. Když prý seženem ještě 4, tak už to bude jen 6 euro. Nějak se nám s ním furt nechce, ale je dost neodbytný. Vysvětlujeme mu, že půjdeme zítra do Melniku pěšky, prohlédneme si ještě po cestě Melnické pyramidy (Melniški piramidi)... Prý pojedeme okolo a třeba nám u nich i zastaví, nedá se odbýt. A zítra prý do Sofie, kdy budem chtít. Po cestě bude pivo, vino, pivo, vino, rakija, vypráví za velké gestikulace. Furt nic. Zkouší to ještě s hudbou. Muzika bulharska, česka, Scorpions... Opět bez odezvy. Chvilí nám dává odpočinek a pak znovu rozjíždí pivo, vino, pivo, vino. Asi vypadáme na alkáče a myslí, že nás na to nakonec stejně uloví. (A ani se nebojí, že bysme mu po téhle kombinaci pěkně vymalovali interiér.) ☺

Naštěstí pro nás za chvíli zavírají a Kiril s panem hostinským odjíždějí. Na odchodu nám ještě popisuje, kde v Melniku bydlí, kdybysme si to náhodou rozmysleli. A kdyžtak se tam máme ptát prostě na Kirila. ☺ Pak konečně mizí a nechává nás na zahrádce samotné. Stihli jsme zatím asi jen dvě nebo tři piva, je celkem brzo, něco kolem 21. hod. V normálním případě by nás tak brzká zavíračka nepotěšila, ale my máme na výběr z dalších hospod. A musíme navíc najít Petara.

Druhou hospodu v jakémsi hotelu necháváme být, protože se nám nezdá pravděpodobná a jdeme zkusit třetí, přímo na návsí. Mírouš už by sice šel klidně spát (máme už vyhlídlé místo na kopci), ale na jedno sem prý s námi ještě skočí. To ještě netušíme, že nás čeká nejlepší bulharská akce.

Uvnitř to žije. Plno lidí a dokonce muzika. Sice jen klasická zábavovka – chlap s klávesami a zpěvačka, ale bulharské písně mají i takhle celkem šmrnc. Rozhodně lepší, než co hrají podobné “kapely” u nás. Prý tu mají oslavu místní profesionální hasiči. Nikomu ale nevadíme. Mají tu i Pirinsko a dokonce jen za 1 leva. S neutuchající radostí pozorujem zábavu. Rozpovídáme se s místním hostinským, je to opravdu Petar. Má radost, že jsme o něm už slyšeli a nabízí nám možnost přespání u něj na zahrádě, která je hned naproti hospodě. Mírouš jí opravdu už po jednom pivu odchází otestovat.

Na parketu ožívá nefalšovaný bulharský národní tanec choro. Chlapi se drží kolem ramen a přeshlapují v neuzavřeném kruhu. Jak je tak pozorujem, dostáváme chuť si to taky zkusit. Stoupneme si tedy vedle stolu a Ondřej nás vyučuje. Osazenstvo nás ze začátku podezřívavě zkoumá, ale když

vidí, že to myslíme asi opravdu vážně, pozve nás mezi sebe. Rozjíždíme tedy naše choré choro. Na první pomalou píseň se celkem chytám. Kroky jsou jednoduché, ale netradiční rytmus mě trochu vyvádí z míry. No nejsem taky žádný extra tanečník jako třeba Bill, to bych se nechtěl srovnávat. Jsem jen z Billovo boty ošoupaná podrážka. ☺ Melodie svými kličkami zavání občas sousedním Tureckem. Je celkem slyšet, kdo tu byl pánem a možná bych ty písně ani nevydával za bulharské, ale radši se k tomu nahlas nevyjadřuji. Při druhé rychlejší písni se už s kroky moc nechytám a to jsou přitom stejné. Prostě mi ten rytmus nějak plete (nebo ten alkohol ☺). Naštěstí nejsem sám.

K zábavě je přizvána pochvilí i Dana, ačkoliv je to prý jen mužský tanec, jak jsme se dozvěděli později. Ondřej furt chce nechat zahrát píseň o Janu Sandanskim. Sice mu jí kapela slíbila, ale buď jí nezahráli, nebo hráli nějakou jinou, než má Gothart a my ji nepoznali. Ze začátku jsme měli trochu obavy, jestli Bulharům nevadí smrad z našich čtrnáct dnů nemytých, a teď již řádně zapocených těl, ale vzhledem k tomu, jak byli cítit oni a jak nám, rovněž upocení jak prasata, podklouzávali pod rukama, tak asi ne. ☺ Při krátké přestávce si Ondřeje a Billa odchytávají ke stolu, nalévají je vínem a vyptávají se. Podle Ondřeje se ptali na EU, práci atd. a podle Billa říkali jen bbbb bbbbbb fire brigade, bbb bbbbbb bbb fire brigade... ☺

Ondřeje asi nějak vyčerpali. Za chvíli pak také odchází za Míroušem vyrovnat se do futrálu. My se ještě u stolu bavíme s jedním tanečníkem. (Říkejme mu pracovně Fire brigade ☺) Umí jakž takž anglicky a jde s ním i docela mluvit bulharsky. Je to něco jiného, než s kempařem Vasilem. Takhle má aspoň člověk trochu pocit, že ta bulharština je podobný slovanský jazyk. Po chvíli vyzve na dva tanečky Danu, která se neostýchá (možná by jí to ani moc nepomohlo) a nabídku přijímá. Snažím se jí vyfotit, aby měla taky nějakou památku. Já toho s ní přece jen moc nenatancuju...

Po skončení taneční show usedá Fire brigade opět k nám ke stolu. Neustále se ujišťuje, jestli mi to nevadilo Uklidňuji

Choro v kapkách potu. (Nebo to byla samba v kapkách deště? Teď nevím.)

ho, že vůbec ne, že je “good dancer” ☺, z čehož mají Bodlák s Billem pěknou srandu. (Jelikož zůstalo jen u tanečku a nedošlo na žádná předvádění hadic, tak mi to opravdu nevadilo. ☺) Vypráví o své práci a asi to není žádný med. Škoda, že už tu není Mirouš, mohli by si pěkně popovídat, dva profi hasiči. Mirouš sice za trojnásobně větší plat obstarává trojnásobně menší území, ale i tak to je prý v Bulharsku dobrá práce.

Ačkoliv jsme už chtěli jít, vše se zvrtno v další poslední pivo (zde asi čtvrté). Vyfotit se s hostinským Petarem byla povinnost, proti které nic neměl. Sice se první fotka moc nepovedla, protože jsem ve snaze stihnout se taky dopravit do záběru zavadil o stativ a “první rána” šla poněkud vedle, ale Petar měl trpělivost a počkal ještě na druhý snímek, který se už podařil.

Po tomto posledním pivu už jsme opravdu šli spát. Bylo toho až až. Bodlák s Billem sice ještě moc nechťeli, ale zůstat tam sami také ne. Způsobně jsme močili ještě mimo Petarovo zahradu a dům a nějak našli cestu do spacáků. Nebylo to ani moc třeba. Noc byla velmi teplá, takže ani nevadilo, že se nám spacák nepodařilo zapnout, nebo že jsme netrefili karimatku a spali poněkud vedle. ☺

Pátek 15. 9. 2006

Budí nás slunce a děsné horko. Je něco po 9. Dali jsme si načas, ale taky jsme šli spát pozdě. Tuším, že až po 2. hodině. Nestydím se zařvat na svět, co právě cítím. “Moja glava, moja glava!!!” (Vymýšlím si vlastní bulharštinu.) Ukrutná bolest, a to se ještě ani moc nehýbu. Bill s Bodlákem na tom nejsou o moc lépe, ale asi přecejen o něco jo, když neřvou. Ještě štěstí, že už to máme dneska do Melniku asi jen 3 km. Neotálíme, ani nesnídáme a hned vyrážíme na cestu.

Moc vody už nemám. Na návsi sice nějaká teče, ale dobrá zrovna není a bůhví, jestli je vůbec pitná. Nějak to s tím zbytkem už přežiju, říkám si. Zelená značka by měla vést někde poblíž manastiru. Když se tam dobelháme (my tři králové stále vzadu), tak se nám ji nedaří nějak najít. Nakonec se vydáváme cestičkou, o které si myslíme, že je to asi ona. Měla by mít i ten směr.

Je mi na umření. Sotva lezu, moja glava je taky úplně dutá a na jediné, co se vzdám, je opakování nářku “moja glava”. Všude jen poušť, samý písek a slunce praží do mé ubogé glavy. Mám už i celkem hlad, ale skoro nic k jídlu nemám a navíc nás ty dva otrokáři vpředu (Ondřej a Mirouš) ženou jako ožralá zvířata dál a dál vstříc záhubě. Ach, moja glava!

Zlý masochista s prutem mi svým řevem znepríjemňoval už tak dost nepříjemný den.

Vypadá to, že jdeme špatně. Už jsme na cestě přes hodinu a furt nic. Bodlák si trhá poslední suvenýry z Bulharska – nějaký listí ze stromu a speciální ultrapichlavé kaštiny. Přeoopatně ho беру do dlaně, když mě o to požádá, aby si vyfotil zas nějaký pískovcový útvar, a okamžitě kaštan pouštím na zem. Je to jak jehelníček. I Bill to často zakusí, když se ho omylem dotkne Bodlákovo igelitka, ve které tu děsnou věc nese. Prý ukázat tátovi. Já bych mu dal. Odsoudil bych ho ke dvaceti ranám tím zasraným kaštanem. Ať by si Rychlé šípy říkali, co chtěli.

Pomalu se smírám s tím, že Melniški pirimidi asi už neuvidíme a budem rádi, jestli tu nezdechne. Nemám už navíc ani kapku vody (Bill tu svojí před mými zraky vylévá na zem, že jí má moc ☺) a moja, od sluníčka nafouklá, glava už mi téměř puká. Potkáváme nějaké dva pasáčky (oba opět chudí duchem). První si nás vůbec nevšímá, jen pobíhá

okolo a řeže prutem dobytek. Což o to. To by ještě nebylo tak hrozné, kdyby u toho tak neřval. (Kdysi jsme na vodě v hospodě zaslechli z televize moudro: “V den kocoviny se nekřič!”) A to, do prdele, platí. Zvlášť, když mě bolí moja glava!!! ☺ Mám chuť vytrhnout mu ten prut a pěkně ho seřezat (a návodkem aspoň ještě 10 ran Bodlákovo kaštanem ☺). Druhý pasáček umí dokonce mluvit. A asi se tu i vyzná. Co víc si přát. Do Melniku prý opravdu nejdem. Nejbližší je tu vesnička Zlatolist. Tu už máme aspoň na mapě a nějak se podle ní dokážem snad zorientovat. Děkujeme a necháváme pasáčky jejich osudu. (Snad ho zlý masochista s prutem moc nezmlátí, že nám poradil.)

Blížíme se k Zlatolistu. Všude kolem je spousta vinic s krásnými hroznými. Bill už to nemůže vydržet, ale strejda Ondřej říká: “Masa Bill, netrhat to, nebo ho někdo uvidět a být zle!” Bill si tedy utrhne jen jeden skoro nezralý hrozen a ty nejkyselejší kuličky dává mně. Přitom já jsem dnes ten největší chudinka, o kterého by se měli všichni starat a dokolečka jim to říkám, že na mě musí být hodní, protože mě bolí moja glava. Jediná moje Danuška má pro mě pochopení, ta už mě zná. ☺

Ve Zlatolistu se ti dva vůdčí schopní jedinci vypyávají na další cestu. Musíme prý nějak rovně a pak někde odbočit a zas nějak přes kopec, nebo co... ...a vzdyť je to vlastně jedno, stejně tady chcípnem. Propadám trochu pesimismu. Moc mi nepomáhá ani zpívat s Bodlákem písničku "kačer ů ůůů". Moja glava.

Jdeme do nějakého kopce, tak tedy asi dobře. Je tam dokonce i trochu stín. Jsme na cestě snad tři hodiny. Teď bysme už měli být blízko. A taky že jo. Za chvíli jsme konečně v Melniku. Zašli jsme si jen asi 7 km, ale dnešní den se to některým z nás opravdu nehodilo. ☺

Rychle se nalokat ledové vody z kohoutku, je mi jedno, co je to zač. Lidi tam normálně pijou, tak zvířata jako já snad můžou taky. Najít zastávku, odkud nám pojede autobus nebylo až tak těžké. Pán, který tam čekal, nám ochotně poradil. Jede nám to asi za půl hodiny a musíme prý napřed do Sandanski a tam pak přestoupit na další. Full service. Ač se mi nechce, jdu s ostatními ještě do blízkého krámku koupit domů nějaké to vyhlášené melnické víno. Kupujem pak nakonec všichni to levnější. Melnik, flaska za 2 leva. (I když žádné tu nebylo vyložene drahé).

Před příjezdem autobusu do sebe ještě cpu zbytečky 14 dnů starého chleba a kousek rozteklého sýra. Je mi už pak o něco lépe. Dokonce se mi ani nechce v rozeskákaném autobusu blinkat. A to jedem terénem různým. Projíždíme vesnice, vesničky... Příjemné pokoukáníčko. (Hlavně na pěkné sochy hrdiny Delčeva – musel být pěkná hlava, když všude zvěčňují jen jí a to ještě v tom mega měřítku. ☺)

V Sandanski rychle přebíháme na druhý autobus do Sofie, který se právě chystá k odjezdu. Ani se nestíháme zkomaradit s mladými děvčaty, která po nás libě pokukují. (Maximálně se pak stihnem pohádat, na koho že se vlastně smála.)

V druhém buse je nehorázný vedro a když zhruba po hodině jízdy v nějakém větším městě nabíráme další pasažéry, začíná to být neúnosné. A to i pohled na ně. Bulharská mládež má styl, a hlavně vkus. Tepláky, zlaté řetězy a pořádně nabušené svaly. Skupinka asi 4 takovýchto kulturistů si sedla přímo před nás. Neustále se kamarádsky prali a ukazovali svou sílu před místními slečinkami. A vydýchávali nám vzduch!!! Vzduch je všech! Povídám dost, pánové. (Ale jen v duchu.)

Snad dvouapůl hodinová jízda nám dala zabrat. Když konečně vysedáme v Sofii, ženeme se rychle k batohům, co jsme měli v kufru, a lačně chlemtáme vodu. Teď ještě najít nějaký levný hotel. Na informacích nám nic konkrétního nedoporučují, jen nás posílají k mostu se lvy. Poblíž něj opravdu je pár jedno a dvojhvězdičkových hotelů. Narážíme hned na dva, rozdělujeme se a jdeme na průzkumy. Vítězí náš jednohvězdičkový s cenou 8 euro za osobu. Chvilí nám trvalo se do něj dostat, vchod byl opravdu maskovaný a ve dveřích byl stánek s popcornem, ale stálo to za to. Tak luxusní ubytování jsme si snad nemohli ani přát. (Bylo to minimálně jednou tak luxusní jako růžový pokojíček na Rile. ☺) A vypadalo to, že tam bude ještě veselo. Při odchodu jsme se ve dveřích srazili s jakousi starší povadlou (samozřejmě také luxusní) prostitutkou. O zábavu tedy bude asi postaráno. ☺

Zavedeme tedy zbytek na toto posvátné místo. Předem jim oznamujeme, co jsme to potkali, ale pohoršen nikdo není. (Potěšen také ne. ☺) Jdeme se ubytovat a trochu omýt. (Samozřejmě kromě mě, nechám to až před odjezdem, teď chci být do poslední chvíle stejně špinavý jako moje kapitánské tričko, se kterým se za chvíli obřadně rozloučím.) Už má doslouženo (ne-li přeslouženo) a bude se konat pohřeb. Pak vyrazíme někam na smuteční hostinu zapít žal.

Osudná chvíle nastala. Přišel čas se s panem kapitánem rozloučit. Prošel se mnou mnoho hor, sjel mnoho řek... Ach, radši nevzpomínat. Teď tu na mně visí rozervaný na cáry. Za salutování zbytku ho ze sebe na ulici sundávám a ukládám k věčnému odpočinku do kontejneru. Pak se vydáváme najít nějaký obchod a nakoupit zásoby na zítřejší cestu domů. Kousek po hlavní je na rohu velké obchodní centrum. Opět začínám doplácet na svou neznalost cyrilice. Z mnoha nabídek uzenin neumím přečíst slečně prodavačce co chci. Kamarádi mi to naštěstí nějak přečetli, nevím teda jak, jestli jsem neřekl zas něco jako že chci tamhleto vlagalište, ale jestli jo, tak mi každopádně v krámu rozuměli, a to je hlavní. ☺

Moc peněz už mi nezbylo, rozhodně ne tedy moc na velkolepou oslavu s královskou hostinou. Je přece poslední večer. Ondřej už taky mnoho nemá, a tak se vydáváme kus zpátky do směnárny. Všechny jsou už ale zavřené, nacházíme nakonec jednu až na druhé straně rušné cesty. Když se pak vítězoslavně vracíme zpět k obchodu, nikdo už tam není. Asi jsme se nějak špatně dohodli, jestli jsme se vůbec dohodli.

Pak probíhá zhruba půlhodinové čekání a hledání se, než se zbytek vrátí zpět na roh ke krámu. Šli totiž za námi, ale pak nás rozdělil červený panáček na semaforu a my se jim ztratili. (Cestou prý viděli bezdomovce, jak se hrabal v kontejneru, kde jsem pohřbil své kapitánské triko, a když na něj narazil, tak ho štítivě odhodil. Dnes už lidé nemají k ničemu úctu. ☺) Je to už nezvyk, hledat se bez mobilu. Jak to tenkrát vůbec mohlo jít?

Dle Bodláka „jména hloupých na všech sloupích“.

Po dojemném shledání, kdy byli všichni zúčastnění nasraní, se jde konečně do hospody na jídlo. Celý den jsem nic kromě toho kousku starého chleba nejedl. Obcházíme větší i menší uličky, ale nikde nic. Maximálně nějaký bar nebo okénko fast foodu, ale nikde hospoda, kde by se nechalo najíst. Motáme se sem tam kolem našeho hotelu, na obě strany silnice snad hodinu a nic. Jsem už hladový jako pes a pěkně otrávený. Ostatní se samozřejmě nacpali vlastních zásob na pokoji, nebo se dojedli z hladových oken a já, v dojmu, že jsem se tedy dohodli, že půjdem někam na večeři, si nikde nic nedal. Tvrdě hlásím svou pravdu (už ne moja glava), že nechci do žádného fastfoodu. Nakonec tedy zalézáme aspoň do pizzerie, kterou jsme už tolikrát měli, ale opravdu nic jiného nebylo. Budiž, co se dá dělat. Pizza v pizzerii je furt lepší, než z fast foodu.

Jenže další problém. Hostů plno a na obsluhu je tu jen jeden malý chudinka. Krapet nestíhá. Poté, co se u nás nezastavil ani po 20 minutách, to vzdáváme a jdeme na jisto do našeho obchodáku. Tam nahoře v patře je krásný bufet, kde se nechá posedět. Končíme tedy na polostudené pizze a pivu v kelímku. Takhle jsme si poslední večer nepředstavovali. Jsem po včerejší akci už dost unavený a Bodlákovo rýpání, že jsem přece nechtěl do žádného fast foodu, mi blbou náladu rozhodně nevylepšuje. Ostatní (kromě nesmrtelného Billa) na tom nejsou ale taky nějak výrazně lépe, jak pozoruji. Něco tedy ještě pojíme a po dvou pivech se vracíme na hotel. Tak jsme si to užili včera, nemusí být každý den posvícení.

Sobota 16. 9. 2006

Ráno se jdu taky umýt. Na tu lepší ze sprch, která není ve stejné místnosti se záchodem. (Je tu totiž stejný systém jako v hospodě u Rilského manastiru – místnost se záchodem a na zdi sprcha, bez žádného oddělení, či aspoň závěsu.) Pak kolem 7. budím zbytek. Chlapci od vedle, nadsamec JB & podSamec JB, čuměli prý v noci ještě v televizi na wrestling, když k nim žádná místní krasavice nezašla a ani nebylo nic slyšet za zdí. Aspoň si tedy pustili hekání zápasníků. ☺

Pak opět měním včera rozměněné leva zpět na eura, za zbytek si kupuji snídaní a hurá na autobus. Musíme prý do kanceláře s pasem a tam nám dají místenku a nalepovací lístek na batoh. Učinili jsme tak a jdeme se nacpat do autobusu. Ondřej si při neopatrném zacházení nakrápl svoji rakiji v batohu a přelévá si jí teď narychlo aspoň do plastu. Bude se muset rychle vypít, aby nedopadla jako naše nechutná toxic kořalka loni v Rumunsku.

Autobus je teď už podstatně plnější, než cestou sem. Nevypadá to, že bychom si zas zabrali každý celou sedačku.

Kolem 8.30 odjíždíme. Bodlák, který měl už absták po intelektuální četbě, opět vybalil Trnky Brnky a o zábavu je postaráno.

Zase s námi jede naše minulá průvodkyně, ale tentokrát máme lepší autobus. Televize je i v půlce, takže i něco vidím a hlavně slyším. Bulharské titulky sice nepřečtu, ale angličtině jakž takž rozumím. (Skrz hluk autobusu možná každé páté slovo, ale furt dobrý. ☺) Jako první film máme Anna a král. Na to se aspoň nechá koukat.

Na bulharsko-srbské hranici docela fronta. Jdeme se preventivně vyvenčit, ale půl eura za těch pár kapek nám přijde moc. Sleduji, jak to několik našich odvážlivců zkouší rovnou za rohem, ale to se majiteli záchodků moc nelíbí. Jdem to zkusit ještě o něco výš, jsou tam někde ještě jedny, ale za stejnou cenu. Naštěstí je po cestě i malé křovíčko, které naší skupince ušetřilo pár euro. Takové křovíčko k nezaplacení. ☺

Po tomto drobném incidentu jdem ještě zkusmo mrknout na pár duty free shopů, ale nenašel se nikdo, kdo by ostatní strhnul do nákupu drahých plechovek s rezavou vodou. Obchody se asi hodily hlavně naší průvodkyni a řidičům. Znuděně je pozorujeme, jak ládují autobus igelitkami plnými kartonů cigaret. Zhruba po hodině je bus přeměněn na kamion s tabákem, fronta se pohne a konečně jedeme dál.

Bill si začíná psát heslovitý deník, aby to měl aspoň na papíře, až mu to pivo vyplaví z hlavy. Obzvláště veselý je, když se ptá, jak se píše Sandanski. Ondřej mu pohotově diktuje “Sundance Kid”. Billovi, odkojenému westerny, na tom nepříjde nic divného. (Nebo spíš o tom vůbec nepřemýšlel.) Hrdina jako hrdina. ☺

Zábava začíná vážnout, Trnky brnky jsou asi dočteny, a tak Bodlák dostává spásný nápad. Udělat si nový vlastní časopis s kreslenými vtipy. Každý má prý udělat jeden. Této akce se nějak neúčastním, ale ostatní to zvládnou i za mě.

Poslední rozloučení s nebohým Panem kapitánem.

Většinou se jedná o překreslování starých známých vtipů, jen Bill odvážně nese svou černou kůži na trh a vyrábí zcela nové. A má s nimi úspěch. Ne, že by byly obsahově zrovna dvakrát vtipné (spíše naopak, i když to je taky důvod k zasmání), ale jsou nádherně neuměle nakreslené jeho dětsky roztřeseným stylem. Bodlákovo hurónský smích přilákává pozornost blízkého i dalekého okolí a nějakí lidé mají dokonce zájem si naše dílo prohlédnout (kdykoliv se na něčem nepodílím a má to úspěch, je to vždycky kolektivní dílo ☺). Jedni se zasmáli, druhí na nás hodili opovržlivý pohled a další i malým vtipkem přispěli. Na tlustý časopis to sice zatím

furt moc nevypadá, ale na takové mini číslo už by to možná šlo. Podle hlavních autorů by se to mohlo jmenovat třeba Kapesní BillBo. (Nesouvisí s kapesním kulečnickem.) ☺

Ve předu poznali, že se dotvořilo (a tudíž už autobus bavit nebudem), a tak přišel čas pustit ke slovu zas televizní zábavu. Komedie o dvou mladých slečnách, co se zamilují do prezidenta Nixona, ale naštěstí pak zjistí, že je to hajzl a dají mu to sežrat. Je to tak dobré, že okamžitě po skončení to jede zas od začátku. (Možná pro ty, kteří o tom chtěli ještě hlouběji přemýšlet. Nebo pro ty, co aspoň rádi koukají jako Bill s Bodlákem na vyvinuté slečny v plavkách. ☺) Začínám mít pocit, že na Balkáně frčí vymývání nekonečným opakováním nějaké hrůzy. (Viz. Ioni cestou z Rumunska 16 x kazeta Modern Talking.) I když, opakování je matka moudrosti...

Nasadil jsem úspěšnou metodu hibernace, kterou jsem odkoukal u Billa s Bodlákem, a spal jsem jako miminko (třeba jako budoucí Ťuťuňu Hornát, abych byl přesný ☺). Vzbudil jsem se jen na chvíli na srbsko-maďarské hranici, abych se zkroutil zas do jiné polohy z Kámasutry a utiskoval tak Danu na sedačce jiným způsobem. ☺

Autorem tohoto vtipu je mistr kresleného humoru Jiří Bílek z Protivína.

Neděle 17. 9. 2006

V Maďarsku nás skoro až u hranic probírá jakási kontrola. Našli cigára a je zle. Pan "Što e to?" prolézá celý autobus a pak musíme jet za nimi kamsi pryč. Stavíme někde u vody a na druhém osvětleném břehu jsou vidět lodě. Někdo tvrdí, že je to Komárno. Budiž. Já nevím, tak ať je to klidně Komárno. K vzniklé situaci se průvodkyně ani žádný řidič nevyjadřuje, takže vůbec nevíme kvůli čemu tu jsme a jak dlouho tu budem. Je něco kolem jedné hodiny ráno a jediné pozitivní je, že se tu může chodit na záchod kamkoliv a nic to nestojí. ☺ Fouká to a i uvnitř autobusu začíná být chladněji, motor neběží...

Asi po třech hodinách se vše nějak vyřešilo a jede se konečně dál. (A ani potom jsme se nic nedozvěděli, zřejmě to byla běžná plánovaná zastávka.) Cesta už pokračuje naštěstí bez problémů. Na hranicích nás nic nezdržuje a za chvíli jsme v Bratislavě. (Po odjezdu z ní ale asi někdo problém opět začal mít, ale nebudu předbíhat.)

Za hodinku šťastně vjíždíme na českou půdu (kterou jsme kdysi zabrali, protože jsme byli kurvy, kterým šla dobře Civilizace ☺) a někde před Brnem nám průvodkyně vrací pasy. Jen Yzmir Jordanov se ke svému nějak nehlásí. Průvodkyně to ještě chvíli zkouší a je vidět, že už těch problémů na ní bylo asi moc. Yzmir prostě není. Byl to zřejmě někdo velmi nenápadný (u policie bych ho popsal jako někoho takového, koho si vůbec nevšimnete ☺), protože ani člověk, co seděl vedle něj, nepostřehl, že po odjezdu z Bratislavy sedí na sedačce sám. ☺ Chudák Yzmir teď asi klepe kosu v Blavě na autobusáku (ne-li ještě někde dál). Má totiž všechno oblečení i batoh v autobuse. V Brně se dojatě loučíme s paní průvodkyní, podle nejistých zdrojů jede vyzvednout Yzmira autem.

Po příjezdu do Prahy padá návrh na oběd v Pizzerii Kmotra jako minule po Nízkých Tatrách. Otvírají až za půl hodiny, a tak jdeme ještě na ostrov u Žofína krmit starým chlebem labutě a kachny. Od ochotného mladíka si necháváme udělat snímek s Pražským hradem v pozadí (to ne jako v prdeli ☺), aby bylo vidět, že jsme byli až v Praze. Pak obědek a tradiční koncovka v restauraci U Zvonu, kde opět panuje skleslá nálada a únava.

Tak je zas po dovolené. Rasovjany čeká nudná kariéra slavných rockových hvězd, samé chtivé fanyanky, alkohol a peníze (pokud teda Pokča nezklame ☺) a my s Danou odškrtnáváme z plánovacího kalendáře kolonku 2006 - Dovolená v Bulharsku. Dál už jen samé klady a pozitivita.

Poslední foto z Bulharska. Kdo by nepoznal známý Sofijský hrad.